

MONTY PYTHON



© 1975 Monty Python

Monty Python
BRIAN ÉLETE
filmregény
([Tartalom](#))

MOTTÓ:

*Figyelj! Végülis mit veszíthetsz? A semmiből jöttél,
A semmibe mész. Mit veszítettél? Semmit.*

(Monty Python)

MÉG EGY MOTTÓ:

Fel a fejjel, Te hülye!

(Ezt is ők...)

Vége felé közeledett az éjszaka. Az égen még ragyogtak a csillagok, de kelet felől már lassan derengeni kezdett a hajnal. A múltó sötétségéből három utazó alakja bontakozott ki, akik egymás mögött haladva igyekeztek gyorsabb mozgásra ösztökélni tevéiket. Szemüket az égre függesztették. Nyilvánvalóan azt a többinél jóval nagyobb és fényesebb csillagot követték, amely, mintegy nekik mutatva az utat, haladt az égen. Relatív marha gyorsan. Történetünk elindítói – nevezzük őket Menyhártnak, Gáspárnak és Boldizsárnak – már jó ideje úton voltak. A jövendölés szerint addig kellett követniük a csillagot, amíg az meg nem áll valahol, és egyértelműen meg nem mutatja a Megváltó világrajövetelének helyét. Ha jól meggondoljuk, ez a fajta közlékenység igencsak szép egy csillagtól, különösen egy olyan korban, amikor történetünk színhelyén – Júdeában, Jeruzsálemben – ötpercenként lépett az ismeretlenség homályából a rivaldafénybe egy-egy megváltó-jelölt. És akkor, éppen akkor, amikor Gáspár úgy döntött, hogy mégsem fog hányni, bár az biztos, hogy ezt a himbálózást a tevén soha nem fogja megszokni, és Menyhárt azon morfondírozott, hogyha ezzel a dologgal végeznek, most már tényleg el kell mennie fogorvoshoz, és Boldizsár 3507-edszer átkozta el azt a pillanatot, amikor ebben a rohadt melegben felvette azt az aranylemezből készített, sőt mellközépig érő maszkot, amit a nejétől kapott a házassági évfordulójukra, mondom akkor, éppen akkor észrevették, hogy a csillag megállt. Egy Betlehem nevű városkához érkeztek éppen. Nem volt könnyű a tevékkel lavírozni a szűk sikátorokban, végül mégis úgy tűnt, elérték útjuk végcélját. A csillag pont fölöttük helyezkedett el. Hosszú útjuk során sok mindenre gondoltak már, de, hogy éppen ez lesz AZ A HELY, arra soha. Egy istálló előtt álltak. Odabent a félhomályban, a jászol előtt egy asszonyforma személy ült egy fejőszéken, és aludt. Olcsó anyagból készült, egyszerű szabású, de piszkos ruháján meg-megállt a bizonytalanul pislákoló mécses fénye. Menyhárt halkán megköszönte a torkát.

- Jáhááj! – kiáltotta a felriadó asszonyforma, és leesett a fejőszékről. Elvégre Boldizsár úgy nézett ki a maszkjában, mint egy két lábon járó bankbetét.
- Kik vagytok? – kezdett kászálódni a nőforma.
- A három napkeleti bölcs.
- Mííí???
- A három napkeleti bölcs.

Az asszony gyanakodott.

– Akkor meg mit akartok itt egy tehénistálló körül hajnali kettőkor? Szerintem ez nem valami bölcs dolog.

– Asztrológusok vagyunk – magyarázkodott Gáspár, Boldizsár pedig jelentőségteljesen hozzátette:

– A fényes Napkeletről jöttünk.

– Ez valami jópofa poén? – Kérdezte az asszony. Ronda, rikácsoló hangja volt, és nem fukarkodott a hangerővel. Menyhárt hangja viszont megtelt áhítattal.

– Dicsőíteni jöttünk a kisdedet.

– Hódolatunkat kell kifejeznünk – pontosított Boldizsár.

– Hódolat?! Részegek vagytok! Pfuj, undorító! – kiáltotta a felháborodott delnő (forma), és elkezdte őket taszigálni. – Kifelé, gyerünk kifelé! Bepofátlankodtok ilyen süket szöveggel! Adok én nektek csillagjóslást! Kifelé!

Gáspár kérlelőre fogta.

– Ne-ne! Látnunk kell őt!

– Másnak a kölykét dicsőítsétek! Túnés!

– Csillag vezérelt minket – próbálkozott Boldizsár a maszkja mögül.

– Szerintem inkább egy pálinkásüveg. Kifelé!

– Nem! – makacskodott Boldizsár. – Ajándékokat hoz...

– Kifelé!

– ...tunk.

– Aranyat, tömjént, mirhát – segített neki Menyhárt. Az asszony azonnal hangot váltott.

– Miért nem ezzel kezdtétek? Ott van bent. – szabadkozva tessékelte őket befelé. – Elnézést kérek a nagy kupi miatt.

A három napkeleti bölcs elérékenyülve állt meg a jászol előtt, az asszony mögöttük maradt.

– Egyébként mi az a mirha? – kérdezte.

Menyhárt, le nem véve szemét a jászol tartalmáról, válaszolt neki.

– Egy értékes balzsam.

Az asszony újra rikácsolni kezdett:

– Balzsam! Miért hoztatok neki balzsamot? Megharaphatja!

– Mi?

– Az egy veszedelmes állat! Dobjátok a vályúba!

Hevesen tiltakoztak.

– Nem, nem!

– De bizony az! Nagy izéje is van – mutatott ágaskodó szarvakat az ujjaival az asszony.

– Ez egy krém – magyarázta Gáspár. A matróna kezdett elbizonytalanodni.

– Létezik egy balzsam nevű állat. Vagy ezt csak álmodtam? Szóval ti asztrológusok vagytok? – mutatott a jászolban fekvő gyerekre.

– Hm? – nem értették.

– Milyen jegyben született?

– Kecsebak – válaszolta Gáspár.

Az asszony nagyon megörült.

– Ó! Kecsebak? És azok milyenek?

Gáspár azonban erről nem adott felvilágosítást, ugyanis kezdett ideges lenni.

– Ó! Hisz ő az Isten fia. A Megváltó! A zsidók királya – tódította Boldizsár.

– Mármint a kecskebak?

– Ó... nem, nem, nem, nem! Csak ő.
Az asszony tudálékosan bölintott.
– Ó! Mindjárt gondoltam. Különben sok lenne belőle.
A bölcsök egymás mellé térdeltek a jászol elé. – Milyen névre hallgat? – kérdezték.
– Ó, Brájen (írd: Brian) – válaszolta átszellemülten a büszke anya.
A vendégek kórusban kántálni kezdtek.
– Imádunk téged O'Brájen, aki mindannyiunk ura vagy. Dicsőség néked Brájen és a mi Urunknak, Istenünknek. Amen.
Az asszony mögöttük toporgott.
– Sokáig csináljátok még ezt?
– Mit?
– A dicsőítést.
– Nem-nem – szabadkoztak a bölcsök, elvégre alig pár hétig kellett a sivatagban tevégelelniük ezért a tizennégy másodpercért – és elkezdtek hátrálni kifelé.
Az anya kitessekelte őket, miközben gondosan begyűjtötte az ajándékokat.
– Nos hát, ha megint erre jártok, kukkantsatok be. Huh! És nagyon kösz az aranyat meg a tömjént. De a mirhából ne csináljátok problémát legközelebb! Viszlát!
A csomagokkal egyensúlyozva visszatért a jászolhoz, és beszélni kezdett a csecsemőhöz.
– Milyen kedvesek voltak, nem? Tiszta lökött társaság! De azért nézd ezt meg! – és felmutatott egy csomagot. Abban a pillanatban felbukkant az ajtóban az egyik bölcs, az asszonyhoz ugrott, kikapta a kezéből az egyik csomagot és már iszkolt is kifelé.
Rögtön utána megjelent a másik és a harmadik is.
– Hé! – kiáltotta az anya – Add vissza! Ez az enyém! Ez a Megváltótok tulajdona!
Boldizsár egy pillanatra visszafordult, és a földre lökte az asszonyt, aztán sietett a többiek után.
Odakint megálltak egy pillanatra a bejárat előtt. A szomszédos istálló ajtaján át földöntúli fény áradt feléjük, és halkán szólt a szférák zenéje. Mögülük hirtelen gyereksírás hallatszott, aztán a számukra immár felejthetetlen rikácsoló hang. – Kuss legyen! Végül egy anyai pofon csattanása...

Júdea Kr.u. 33-ban
[SZOMBAT DÉLUTÁN]
(Uzsonnaidő körül)

A táj tökéletesen sivár volt. Homok, néhány száraz kóró az elszórtan heverő kisebb-nagyobb kövek tövében. Ma úgy mondanánk: bibliai. Csak itt-ott törte meg az egyhangúságot egy-egy kisebb dombra vezető emelkedő. Az egyik ilyen emberek hosszú sora kígyózott felfelé sietve. Mindenki igyekezett jó helyet találni, közel a dombtetőről szónokoló férfihoz, mert távolabb – mikrofon híján – már alig lehetett hallani valamit. A szónok középtermetű, sovány férfi volt, ruhája zsákszerű, földig érő, haja hosszú, keskeny arcát rövidre vágott gyér szakáll keretezte, szeméből különös fény áradt. Már egy ideje beszélt az egyre gyarapodó tömeghez.

– Boldogok a lélekben szegények – mondta –, mert övük a mennyek országa. Boldogok a szomorúak, mert majd megvigasztalják őket. Boldogok a szelídek, mert... mert majd övük lesz a föld. Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnek vele. Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent.

Jó távol, ahová már csak hangfoszlányok jutottak el, ha úgy fordult a szél, és a tömeg is ritkulni látszott, kis csapat állt. Egy fekete leplekbe burkolózott asszony, fején is lepellel, mellette egy

harmincas éveinek elején járó sovány fiatalember fehérszürke egyszerű vászonruhában, fején sábeszdeklivel, kicsit arrébb három férfi két nő társaságában, látszott, hogy jobb körökből valók, s végül, féloldalt mögöttük egy római légionárius.

– Hangosabban! – rikácsolta a fekete leples nő.

– Hallgass mama! – intette a mellette álló fiatalember.

– Nem hallok egy szót sem – méltatlankodott az anyja.

– ...boldogok a békeség...

Az asszony legyintett és meg akart fordulni.

– Na menjünk kövezni!

Nyilvánvalóan a kivégzésnek arra az azidőtájt oly divatos interaktív formájára gondolt, amikor a tömeg addig dobálta az elítéltet, amíg az meg nem halt, vagy amíg elfogyott a kő.

– Kövezni bármikor mehetünk – próbálta maradásra bírni a fia.

– Na, gyere már, Brájen!

Az egyik mellettük álló jólöltözött úr odaszólt az asszonynak, miközben idegességében megvakarta az orrát.

– Befognád már végre!?

A mellette álló elegáns hölgy azonnal rászólt.

– Ne piszkáld az orrod!

A szavaiból ítélve csak a felesége lehetett.

– Nem piszkáltam, csak megvakartam.

– Igenis piszkáltad az orrod, míg beszéltél azzal a hölgygel.

– Dehogyan.

– Hagyd már abba! Maradj nyugton! – torkolta le a nő.

– Nem zavar, hogy egy szót sem hallok az egészből? – szólt a nőre a közelükben álló férfi. Hosszú pajeszt viselt. A nő azonnal felvette a harcot.

– Milyen alapon beszélsz bele a családi életünkbe, mi? Én a férjemhez beszélek!

– Na ugye, hogy a felesége?

– Akkor menj és beszélj vele máshol! Egy árva mukkot sem hallok.

– Ne gorombáskodj a feleséggel!

– Csak megkértem, hogy kussoljon, mert nem hallunk semmit a beszédéből. Nagyorrú!

– Ide figyelj! Ne hívd a férjemet nagyorrúnak!

– De hát nagy orra van.

Ekkor kapcsolódott a beszélgetésbe a harmadik férfi, aki eddig meredten próbálta figyelni a szónokot.

– Abbahagynád? Mit mondott?

– Nem tudom, éppen a nagyorrúval beszéltem – válaszolta a pajeszos. Egy pár méterrel előrébb, tehát egy sokkal jobb helyen álló néző hátrafordult.

– Azt hiszem, azt mondta, boldogok a sajtkészítők.

– Miért emeli ki a sajtkészítőket? – kérdezte a harmadik férfi mellett álló hölgy a napernyője alól.

– Nyilván nem szó szerint kell érteni – válaszolt a férfi –, ugyanúgy vonatkozik bármely tejipari termék készítőire.

A pajeszos unatkozott. Gondolta, felpörgeti az eseményeket.

– Látod, ha nem dumálsz, akkor hallottuk volna nagyorrú – fordult kedvesen a jólöltözötthöz.

– Héj! Ha még egyszer azt mondod, nagyorrú, szétverem a büdös pofádat!

A pajeszos nem ijedt meg.

– Jó lesz, ha figyelsz – mondta –, lehet, hogy mindjárt az jön: boldogok a nagyorrúak.

Brájen, aki mindvégig hallgatott, elérkezettnek látta az időt, hogy beavatkozzon.

– Szállj le róla!

De a pajeszos harci kedvét ez nem vette el.

– Na, te sem vagy piskóta, orrmányos! Honnan jöttetek ti? Orrmányságból?

– Még egy dobás, haver – kiabálta a jólöltözött – és szétrúgom a szaros seggedet!

– Hogy beszélsz? – szolt rá a felesége – És ne piszkáld az orrodatt!

A férjben forrt a düh. Ez a hülyeség az orrával! Hogy ettől nem tud megszabadulni! Ráförmedt a feleségére.

– Ha nem hagyod abba ezt, én szétverem a... fejét – bökött végül a pajeszos felé.

Ekkor újra hátrafordult egy jólétesült néző.

– Hallottátok? Boldogok a heringek.

– A heringek? – kérdezte a harmadik férfi. Mindig akadnak hitetlenek, ugye.

– Állítólag ők fogják örökölni a földet.

– Hallotta valaki a nevét? – kérdezte körülnézve, és előre mutatott a szónok felé.

– Te csak ne verj meg senkit! – intette a felesége a jólöltözöttet.

– De igenis megverem, ha még egyszer nagyorrúnak hív!

– Nagyorrú! – vigyorgott a pajeszos.

A jólöltözött alig tudta türtöztetni magát. Dühtől fröcsögve fordult a pajeszos felé.

– Te!!! Na jó, én szoltam. Úgy vigyázz, én tényleg bemosok egyet ám!

– Uuu! A szelídekről beszél – lelkendezett a felesége – Boldogok a szelídek. Ez nagyon szép, nem? –

Egészen elérzékenyült. – Nagyon örülök, hogy kapnak valamit, mert nem könnyű nekik.

A pajeszos csak arra várt, hogy egy pillanatra teljes csend legyen.

– Nézd! – fordult a jólöltözöthöz. – Én csak az igazat mondom, neked nagyon nagy orrod van!

– Te, én akkorát bevágok neked, hogy az orrod akkorára dagad, mint az egész tested!

– És neked ki vágott be? – kérdezte a pajeszos. – Góliát nagybátyja?

– Hú! Jó! Utoljára szólok...

A levegő pattanásig feszült. A jólöltözött ökölbe szorította a jobbját, érezte, ahogy az erő az egész testéből a jobb vállába költözik, és szinte felforrósítja a karját. Csak arra a pillanatra koncentrált, amikor a pajeszos majd újra megszólal. Feszítette a karját és koncentrált.

KONCENTRÁLT.

– Nagyon sok a szöveg!

BUMM! Mire a jólöltözött rájött, hogy a napernyős hölgyet ütötte le, már kitört a tömegverekedés. Az anyja igyekezett arrébb húzni Brájent.

– Gyere már! Menjünk kövezni!

– Megyek – felelte Brájen, de aztán állva maradt.

Négy ember érkezett oda, ahol ők álltak, ebben a pillanatban. Három férfi és egy nő. Teljesen egyformán voltak öltözve, feketébe, mintha ezzel is jelezni kívánták volna összetartozásukat. Úgy vágtak át a tömegben, hogy nem néztek se jobbra, se balra. Mintha egy másik világból érkeztek volna. Nem érdekelte őket sem a szónok, sem a nézők, sem a verekedés, egymással beszélgettek menet közben.

– Nos, amennyire én tudom, a vallás éppen azokért van, akik anyagilag érdekeltek voltak az előző rendszerben.

– Igen! És amit Jézus égbekiáltóan nem vesz figyelembe, hogy éppen a szentek jelentik a problémát.

– Igen. Abszolút így van. Bizony így van.

Közben a verekedés egyre kiterjedtebb lett. Egy koldus külsejű néző, kihasználható a lehetőséget,

rávetette magát az előbb leütött napernyős hölgyre, és míg a huzakodók támaszt kereső lába alatt ide-oda gurult vele, a kezével igyekezett minél több szép emléket begyűjteni az asszony testének titkaiból.

– Gyere már Brájen, különben megkövezik, mielőtt odaérünk! – nógatta a fiát az anya, mert Brájen csak állt, és a távolodó fekete ruhások után bámult, nem törődve a többi érdekes látnivalóval.

– Megyek – ocsúdott fel végre.

– Nem akarok lemaradni – mondta az anyja, és elindultak.

A koldus éppen akkor kezdte a térdével szétfeszíteni a földön küzdő asszony combjait.

– Gyere már! – kiáltott a pajeszos a római légionárius felé – Válaszd szét őket! Még végül boldoggá teszi.

De Brájenék erre már nem figyeltek, bár lépteiket egy darabon még elkísérte a távolodó csatazaj.

– Ne fogdoss, te szatír!

– Hát... ennyi ember előtt...

– Molesztálja a feleségemet!

Hőseink igencsak igyekeztek, hogy időben interaktiválhassák magukat, mert a kivégzés kezdetének ideje vészesen közeledett. A végére odaérni meg, ugye, már nem érdemes, hiszen az elítélt olyankor már fekszik, nem kunszt eltalálni. Az eleje a jó, amikor még ugrál.

Az asszony a kezében lévő álszakállt babrálta menet közben.

– Utálom ezeket a szakállakat – mondta.

– Nők miért nem vehetnek részt a kövezésen mama?

– Mert írva van. Azért.

A vesztőhely felé közeledve egy ilyen eseményekre szakosodott bazársoron haladtak át. Nagy volt a választék álszakállakból és kövekből. Egy idős asszony haladt el mellettük, hátul a két vállán keresztülvetve, és a nyakával jól megtámasztva egy élettelennek tűnő szamarat vitt. Lazán.

– Szakállat, hölgyem? – kérdezte tőle az egyik árus széles mosollyal.

Az asszony nem állt meg, úgy válaszolt.

– Jaj, nincs nekem időm kövezésre, megint beteg szegény. És elsietett vállán a samárral. Brájenék akkor értek oda az árushoz.

– Köveket, uram?

– Nem kell nekem! Van ott épp elég elszórva a földön!

– De nem ilyenek uram – kapta elő a kollekció egyik szép darabját a kereskedő – Nézze meg, simítsa végig! Igazi mestermunka.

Brájen anyja ezen a téren valódi ínycenc volt.

– Hm, hm – gondolkodott egy pillanatig – veszünk két hegyeset és egy nagy lapost.

– Kaphatok egy laposat mama? – kérdezte Brájen, és amikor az anyja szúrósan nézett rá, zavartan helyesbített – Bocs! Papa...

– Jól van akkor – döntött az asszony – két hegyes, két lapos és egy csomag kavics.

– Egy csomag kavics – ismételte az árus, és miközben eltette a pénzt, a jól értesültek magabiztosságával hozzátette: – Jónak ígérkezik a mai program. Helyi fiú.

– Az jó! – örült meg Brájen anyja.

– Jó szórakozást! – köszönt utánuk a kereskedő.

A kövezésre váró tömeg feszült csendben álldogált. Ez elég furcsa volt, ugyanis a kövezésre váró tömeg gyakorlatilag kizárólag nőkből állt. Gyakorlott szem persze hamar felfedezte volna a különbséget egy valódi szakáll, és a hölgyek által viselt különböző árfekvésű, tehát különböző

minőségű álszakállak között, de a helyi előljárónak, akinek a tiszte volt az események irányítása, úgy látszott, nem tűnt fel semmi.

– Gyerünk már! – kiáltott be lemélyített hangon az egyik amazon.

Két ór bevonszolta az elítéltet a tömeg előtti üres térre. Kicsi, töpörödött, ősz hajú apóka volt, egy szál ágyékkötőben. Az örök szorosan markolták a fogoly csuklóira erősített karvastagságú láncok végét. Az előljáró kihúzta magát, felemelte a kezében tartott pergamentekercset és fennhangon olvasni kezdte.

– Gatt városának törvényes fia, Metiesz!

– Igen – válaszolt az elítélt. Nem is volt nagyon szomorú így néhány perccel a halála előtt.

Az előljáró folytatta.

– A Vének Tanácsa szerint bűnösnek találtattál Urunk nevének kimondásában, és ezért, mint istenkáromló, megkövezésre ítéltetsz!

Az elítélt most sem omlott össze.

– Miért? – kiáltotta. – Ettem egy remek vacsorát, és azt mondtam az asszonynak, hogy ez a laposhal még Jehovának is ízlene.

– Istenkáromló! – üvöltötte az előljáró. – megismételte!

A tömeg is megismételte, hogy „megismételte”

– Hallottátok? – kérdezte a biztonság kedvéért a törvény képviselője.

– Igen, igen. Hallottuk – biztosította a tömeg egy-asszonyként. Az előljárónak mintha feltűnt volna valami. Gyanakodva kérdezte.

– Nők is vannak köztetek talán?

– Nem, nem! Nincsenek! – így a tömeg.

– Na jól van. Ezennel, törvényes jogaimnál fogva...

Abban a pillanatban valahonnan a tömegeből kirepült egy kő, és fejbetalálta az elítéltet.

– Au! Ne! – tiltakozott a fogoly. – Még nem is kezdődött el!

Az előljáró is igyekezett szigorúnak mutatkozni.

– Mi ez? Ki volt az? Ki dobta ezt a követ? Gyerünk!

– Ez a nő – mutattak többen is a tettesre. – Izé, ez a férfi.

– Bocs. Azt hittem, elkezdtek – szabadkozott az illető mély hangon.

Az előljáró ítélete gyors volt:

– Menj hátra! Mindig akad egy, igaz? Hol is tartottunk?

Az elítélt azonban közbeszólt.

– Figyelj! Nem hiszem, hogy istenkáromlásnak számít, ha azt mondom, hogy Jehova.

– Megint! Megint! – zúgta a tömeg.

– Ezzel csak magadat hozod rosszabb helyzetbe – intette az előljáró.

– Rosszabb helyzet? – replikázott a célpont – Hát lehetne még rosszabb?!? Jehova! Jehova! – Még táncolt is hozzá.

A tömeg részéről gyors közápor volt a válasz. – Figyelmeztetek – harsogta az előljáró –, ha még egyszer kimondod, hogy Jehova...

Most ő is kapott egyet.

– Állj! Ki volt az?... Gyerünk! Ki volt az?

A kőbirtokosok gyorsan arrébb húzódtak a tettestől.

– Te voltál?

– Igen – válaszolt amaz – mivel azt mondtad, hogy Jehova.

Közápor.

– Abbahagyni, abbahagyni – ugrált ide-oda az előljáró. – Elég! Abbahagyni! Végre csend lett, de azért mindenkinek volt kő a jobb kezében, a tehetősebbeknek a balban is.

– Figyeljete! Senki nem kövez meg senkit, míg meg nem fűjom ezt a sípot – emelte fel a szóban forgó eszközt a megtestesült törvény – világos? Még, ha – és ezt véssétek mélyen az agyatokba – még, ha azt is mondja, hogy JEHOVA!

Sordobás! A tömeg azonnal dobott. Az előljáró a földre bukott, próbálta kicsire összehúzni magát. Sajnos pechje volt. Néhányan – nyilvánvalóan a team munka hívei – egy több mázsás követ hoztak, és jó egynyolcvanról ráejtették.

– Szép dobás – jegyezte meg elismerően valaki.

Az örök rosszállóan ingatták a fejüket, az elítélt pedig eltűnt a kavarodásban.

– Nekem nagy orrom van, mama? – kérdezte Brájen. Már hazafelé tartottak.

– Mindig a szexen jár az eszed!

– Nem azon jár.

– Állandóan azon jár. Reggel, délben, este. Tetszik ez a lányoknak? Mit szólnak hozzá a lányok, nem túl nagy? Nem túl kicsi?

Földön kuporgó koldusok felé közeledtek. Elég nagy volt a gyalogos, illetve a szamaragolós forgalom, így akadt dolga a sok rongyokba bugyolált szerencsétlennek.

– Alamizsnát! – emelgették kezüket vagy táljukat. – Alamizsnát! Alamizsnát a leprásnak!

Egy közöttük guggoló, de láthatóan makkegészséges ifjúnak is volt tálkája. Épp egy szamárháton közlekedő leendő üzletfél felé nyújtotta.

– Alamizsnát az ex-leprásnak!

De miután az továbbhaladt, odafordult a mellette ülőhöz. – Ezek a számartulajdonosok mind egyformák, sose változnak meg. Na – ugrott fel –, itt egy balek.

Odadugta a tálat Brájen orra alá. – Egy tálentomot az ex-leprásnak!

– Tűnj el! – rikácsolta Brájen anyja.

Namármost. Szakmai szempontból helytelen ilyenkor azonnal visszavonulni. Ezt jó, ha tudja a kedves olvasó. Jöhetnek még nehezebb idők is, ugye...

– Egy tálentomot az öregnek! Ex-leprás! – ugrálta körbe őket a koldus, aki jó szakember volt.

– Egy tálentom! – hökkent meg az anya. – Egy hónap alatt sem keres annyit!

– Akkor egy felet.

– Tűnj már el!

A koldus továbbra is Brájenre koncentrált.

– Gyerünk nagyorrú! Alkudjunk meg! Na, kezdjük az alkut! Mondjuk, te egy sékellel indulsz, én pedig kétezerrel. Megegyezhetünk ezernyolcszázban.

– Nem – mondta Brájen.

– Ezerhétszázötven.

– Takarodj! – szögezte le Brájen anyja.

– Hétszáznegyven.

– Békén hagynál minket?

– Két sékel, csak kettő! Előnyös, nem!

– Nézd! – magyarázta az asszony. – Nem fog neked adni egy kanyit sem. Tehát kopj le!

– Jó uram! Egy utolsó ajánlat: fél sékel egy öreg ex-leprásnak!

Brájen elgondolkodott.

– Azt mondtad, ex-leprás? – kérdezte gyanakodva.

„Meg van nyerve”, gondolta a koldus, már csak végig kell játszani a meccset, és fennhangon folytatta.
– Pontosan, uram. Tizenhat év csengettyűzés..., büszke vagyok rá!
Brájent most már kifejezetten érdekelte a dolog.
– És mi történt?
– Hát – felelt a koldus – meggyógyultam.
– Hogyan?
– Csoda történt velem – jött a magyarázat – baromi nagy csoda.
– Ki gyógyított meg?
– Jézus csinálta. Szökdécseltem, végeztem a munkámat. Egyszer csak ott termett és meggyógyított.
Volt üzlet, nincs üzlet. Egy pillanat alatt odalett a megélhetésem. Azt sem mondta, fapapucs, csak azt, hogy megtisztultál. Marha jó fej volt...
Brájen azonnal rájött, mi a helyes megoldás.
– Hát menj oda – tanácsolta –, és mondd meg neki, hogy újra leprás akarsz lenni.
– Azt megtehetném uram – a koldus még mindig ugrált –, igen-igen. Azt kéne tennem, igen.
Gondoltam, odamegyek hozzá, megkérem, hogy egy kicsit nyomorítsa meg az egyik lábamat munkanapokra. Az elég szánalomgerjesztő, de mégse lepra, ami elég szar dolog, már elnézést a kifejezésért.
– Brájen! – elégelte meg a dolgot az anya – gyere és takarítsd ki a szobádat!
Brájen adott egy pénzdarabot a koldusnak.
– Köszönöm uram, köszönöm. Mi?!! Egy nyomorult dinár az egész történetemért?
– Van akinek nem lehet a kedvére tenni – mondta inkább csak magának Brájen.
– Jézus is pont ezt mondta, uram – szólt utána a szerencsétlen egészséges.

Brájen anyja berúgta otthonuk ajtaját, ennyi segítség elkelt néha az öreg darabnak, és beléptek a szobába, mely egyetlen helyiségként jelképezte a lakást.
– Jó napot kívánok – állt fel egy székről valaki.
Hőseink meghökkenve álltak meg az ajtóban, bár az anya kevésbé látszott meglepettnek. A hivatlan vendég római katona volt. Erre engedett következtetni bőrvértje és bőrlemezekkel borított helyes kis harci szoknyácskája. Eléggé zavarban volt.
– Ó! Helló, tiszt úr – köszöntötte az asszony –, azonnal megyek, egy pillanat.
Brájen alig jutott szóhoz.
– Mit keres ez itt – támadt, persze halkán az anyjára, majd fogai között szűrve a szót hozzátette – Szemét rómaiak...
Az anyja ráförmedt.
– Ne kezd ezt Brájen! Menj és takarítsd ki a szobádat!
De Brájen nem mozdult, ezért szelídebb hangon magyarázni kezdett.
– Figyelj Brájen! Ha ők nem lennének itt, nem lenne ennyi mindenünk. Ezt ne felejtsd el!
Brájen nem nagyon értette a dolgot, ugyanis nem volt semmijük.
– Semmivel nem tartozunk a rómaiaknak, mama – mondta.
– Nos, ez azért nem egészen igaz.
– Ezt hogy érted?
Héberül suttogtak. A bunkó római biztosan nem érti. A tahó.
– Hát... ő... tudod, sokszor kérdezgettél már az o...
– Az orromról?
– Igen – sóhajtott az anya –, nos megvan az oka, hogy miért ilyen.

- Mi az? – kérdezte mohón Brájen.
 - Azt hiszem, már régen el kellett volna mondanom neked. Hát Brájen... a te apád nem Koen úr.
 - Sose gondoltam...
 - Pofád befogod! Egy római volt, Brájen. Százados volt a római légióban. Brájenben forni kezdett a düh.
 - Úgy érted: MEGERŐSZAKOLTAK!? – üvöltötte suttogva.
 - Először igen.
 - Ki volt az?
 - Nunciusz Maximusznak hívták. Fűt-fát ígérgetett nekem. Hogy elvisz Rómába... házat a Fórumnál. Rabszolgák, számártej, annyi arany, amennyi belém fér. Aztán szépen elbánt velem. Huss, mint akit puskából lőttek ki!
 - Ó, az aljas – sziszegte Brájen együttérzőn.
 - Tehát – foglalta össze az anya még egyszer a tudnivalókat –, ha legközelebb azt mondod: szemét rómaiak, ne feledd, hogy te is az vagy. Brájennek most esett le. Dühösen ugrott az ajtóhoz és kiabálni kezdett hangjában az abszolút elhivatottság göggyével. – Nem vagyok római, mama, és soha nem is leszek! Én KÓBI vagyok, egy BIBSI, HÉBI, KAMPÓSORRÚ, én KÓSER vagyok, mama! VÖRÖSTENGERÉSZGYALOGOS vagyok! Büszke vagyok rá!
- Ezzel kiugrott az ajtón.
- Hah! – legyintett lemondóan az anya. – Szex, szex! Csak a szex jár a fejében.
- Megindult a katona felé, aki zavartan felállt.
- Na, mi újság százados úr? – kérdezte, és egy korát jelző nyögéssel letérdelt a tiszt elé úgy, hogy megfelelő formára csücsörödő szája egyvonalban legyen a harci szoknya közepével.

Jeruzsálem – Colosseum [GYERMEKMATINÉ]

A korai időpont nem vonzott sok látogatót. Alig lézengtek a cirkuszban. Azért persze a díszpáholyban üldögélt néhány előkelőség szolgálkkal körülvéve. Nem volt sok látnivaló. A porondszolgák unottan szedegették a földről az előző műsorszámból visszamaradt gazdátlan testrészeket. Jó fogásnak számított egy-egy leszakadt felkar, különösen, ha gyűrű is volt az ujjakon.

– Hölgyeim és Uraim! – hallatszott, ha nem tudnám, hogy az Ókorban járunk, azt mondanám, hogy a hangszórókból. – A következő küzdelem résztvevői: Lojális Frenk, a makedón zúzógép, és Borisz, az emberevő.

Brájen a lelátón állt egy kis csoport néző mellett, nyakában a mozgóárusok azóta már klasszikussá vált hevederes tálcájával, és éppen pénzt vett át egyiküktől: – Köszönöm uram.

Aztán elindult egy másik csoport felé, „hű, de kevesen vannak”, miközben rákezdett a jól begyakorolt reklámszövegre.

– Pacsirtanyelv! Fülemlémáj! Szarkaszív! Csípős kobranyelv! Rántott farkasmellbimbó! Vegyétek és egyétek, amíg meleg! Marcipános varangy! Metélt teveherek!

Ennél a pontnál hirtelen elhallgatott, és meredten megállt. Távolságban ugyan, de azért jól kivehetően négy ember ült elkülönült csoportot alkotva. Ez persze nem volt nehéz a szinte tök üres nézőtéren. Nem is ez tűnt fel Brájennek, hanem fekete színű öltözetük. Feltűnően hasonlítottak arra a négy emberre, akiket Brájen az előző napi hegyibeszédnél látott, amikor megtudta, hogy boldogok a heringek, és az a jó kis verekedés volt, amit végül otthagytak a kövezés miatt. És miután még frissen élt benne a felismerés, hogy ő római (bár bizonyára kóser római), a kis csoporton pedig látszott, hogy

valami titkos rómaellenes szervezkedés résztvevői (csak illegalitásban szoktak ilyen feltűnően egyformán öltözködni), Brájen egyenesen felénk indult. Amazok még nem vehették észre, hiszen messze volt, de egyébként is igen elmélyülten társalogtak. Egyikük lejjebb ült egy lépcsőfokkal a másik hárommal, talán mert nő volt, és ez számított akkoriban, még illegalitásban is. Épp hevesen magyarázott a férfiaknak.

– Én úgy érzem Redzs, hogy egy antiimperialista csoportnak, mint a miénk, tükröznie kell a birodalom belsejében feszülő érdekellentéteket!

Akit Redzsnek nevezett, bólintott.

– Egyetértek. Frenszisz? – nézett kérdőleg a baloldali szomszédjára.

– Igen – helyeselt a megszólított. – Azt hiszem, Judit szemlélete helyénvaló. Feltéve, hogy a mozgalom nem felejt el, hogy elidegeníthetetlen joga minden férfinak...

– Vagy nőnek – szólt közbe a harmadik férfi, aki Redzs jobb oldalán ült.

– Vagy nőnek – folytatta Frenszisz – a férfiatlanság.

– Vagy nőietlenség – ez újabb közbeszólás volt jobbról.

– Vagy nőietlenség – egyezett bele Frenszisz.

– Úgy van – hagyta helyben Redzs.

– Köszönöm bátyám – nézett Redzsre hálásan és büszkén Frenszisz.

– Vagy húgom – kottyantotta be a harmadik férfi.

– Vagy húgom – Frenszisz kizökkent egy pillanatra. – ő... hol tartottam?

– Azt hiszem, befejezted – mondta Redzs és ő folytatta a gondolatmenetet.

– Továbbá! – kezdte – veleszületett joga minden férfinek...

– Vagy nőnek (jobbról)...

– Hagyd már abba a nőzést – torkolta le a férfit Redzs –, örökké ú kizökkentesz minket!

A férfi azonban nem hagyta magát.

– A nőknek joguk van szerepet vállalni a mozgalmunkban, Redzs – magyarázta hevesen.

– Miért jössz állandóan a nőekkel, Szten?

Amaz szemérmesen lesütötte a szemét, és halkán válaszolta:

– Az akarok lenni.

– Mi?!?

– Nő akarok lenni. Mostantól mindannyian hívjatok Lorettának.

Redzs nem értette. – Mi?

– Egy férfinek joga van ehhez – védte álláspontját a jobb oldali.

– És miért akarsz Loretta lenni, Szten? – kérdezte Judit érdeklődve.

– Gyerekeket akarok.

Redzs egészen elképedt. Úgy nézett a mellette ülőre, mint aki nem lát jól. Jelzem, így is érezte.

– Gyerekeket akarsz?!?

– Minden férfinek joga van gyerekeket szülni, ha akar! – fejtette ki álláspontját Szten.

– De te nem szülhetsz gyereket! – mondta Redzs jó hangosan és nyomatékkal artikulálva, mint amikor egy magyar ember külföldinek magyaráz magyarul.

Szten kikérte magának.

– Ne nyomj el engem!

– Nem nyomlak el Szten, de neked nincs méhed! Hogy fogod kihordani a magzatot? Belerakod egy szatyorba?

Szten csendesen sírdogálni kezdett. A dolognak ez a része valóban nem volt még teljesen kidolgozva. A helyzetet Judit mentette meg.

– Nekem van egy ötletem – mondta. – Gondolom, abban egyetértünk, hogy tényleg nem lehet gyereke, mivel nincs méhe, amiről nem tehet senki, még a rómaiak sem. De joga lehet hozzá, hogy gyereket szüljön.

– Remek ötlet Judit! – dicsérte Frenszisz. – Harcolni fogunk, hogy ismerjék el a szüléshez való jogotokat bátyám... ö... húgom. Bocs.

– Ez miért jó? – kérdezte Redzs, aki szellemi vezérként nagyon utálta, ha másnak is volt ötlete.

– Már mi? – kérdezte Frenszisz, mert nem értette, hogy Redzs mit nem ért.

– Miért küzdenénk, hogy legyen joga szülni, ha egyszer nem szülhet gyereket?

– Ez egy szimbólum – magyarázta Frenszisz. – Az elnyomás elleni küzdelmünk szimbóluma.

– Harcoljon ő a realitások ellen – vetette oda Redzs, és nem lehetett tudni, hogy Sztenre... ő... Lorettára (bocs) értette-e, vagy arra az ágyékkötős, vézna szerencsétlenre, aki éppen abban a pillanatban röpült ki a porondra a díszpáholy alatti főbejáraton. Valószínűleg erősen kapacitálhatták erre hátulról, és nem önszántából jött, ugyanis ahogy földet ért, már fordult is vissza a kapu nagyobb biztonságot ígérő nyílása felé. Sikerült is eltűnnie egy pillanatra.

– Kifelé! Kifelé! – hallatszott a sötétből, és a vézna alak újra kipenderült (a szó szoros értelmében) a porondra. Már csak a kezében szorongatott lándzsában és halászhálóban (kizárólag gladiátorok számára gyártott spéci modell) bízhatott. Aztán megpillantotta ellenfelét, és azonnal tudta, hogy ezekben sem bízhat. Az ellen hatalmas, tagbaszakadt alak volt klasszikus gladiátorszerkóban. Fején lapos, széles karimájú sisak, az egész arcot eltakaró rostéllyal, fél karján és lábán páncélozott bőrvért szíjakkal felerősítve, kezében rövid, egyenes légionárius kard. Ezekről, és egy ágyékkötőtől eltekintve ő is ruhátlan volt. A vézna csak egy pillanatig nézte, ahogy a monstrum elindul felé, aztán eldobálva fegyvereit futásnak eredt. A másik utána.

A nézőtérről innen is, onnan is nevetés és zúgolódás hallatszott.

– Ki ez a nyiszlett emberevő? – kérdezte a díszpáholy egyik prominens vendége társaitól.

Brájen ekkor ért a fekete ruhás illegálisokhoz. – Pacsirtanyelv, főkaorr, rigófütty! – kántálta.

– Van mogyoród? – kérdezte Redzs közömbösen.

– Mogyoróm nincs, sajnálom. Van fülemülemáj, borztüdő...

– Á, nem, nem, nem! – tiltakozott Redzs

– Főkaorr?

– Nem. Utálom az ilyen római mirelit-szart.

– Árulj inkább rendes ételeket! – oktatta ki Brájent Judit.

– Rendes ételeket? – kérdezte hősünk elképedve.

– Igen. Nem ilyen imperialista nyúlbugyókat – így Redzs.

Brájen megsértődött.

– Ne engem hibáztass! Nem én akartam ilyet árulni.

– Jó, akkor adj egy csomag főkaorrt – enyhült meg Redzs.

– Legyen kettő – kontrázott Frenszisz.

– Kettőt! – rendelt a szellemi vezér, és kiosztotta a zacskókat.

Brájen közelebb hajolt hozzájuk.

– Ti vagytok a Júdeai Népfrent?

– A jó édes anyád! – felelte Redzs.

– Mi?

– Méghogy Júdeai Népfrent?! Mi a Júdea Népe Front vagyunk. Méghogy Júdeai Népfrent... hö!

– Én is csatlakozhatnék? – kérdezte Brájen szorongva.

– Nem. Kopy le! – mondta Redzs.

– Nem akarok ilyet árulni. Ez csak egy meló. Ugyanúgy utálok a rómaiakat, mint bárki más.
– Sssss! – intette le Frenszisz és rémulten körülnézett.
– Ez biztos? – kérdezte fojtott hangon Judit.
– Ó, holtbiztos – bizonygatta Brájen –, régóta utálok a rómaiakat.
Redzs egy pillanat alatt döntött. Tulajdonképpen tetszett neki a fiú lelkesedése. Elhatározta, hogy aláveti a mindent eldöntő, nagy próbának.
– Figyelj! – mondta jelentőségteljesen. – Ha csatlakozni akarsz a mozgalomhoz, *tényleg* utálnod kell a rómaiakat!
– Utálok – mondta Brájen.
Redzs úgy csapott le, mint a sas, amikor észreveszi áldozatát.
– Igen? És, mennyire?
– Nagyon! – felelte Brájen.
– Fel vagy véve – közölte a próba eredményét Redzs. – Figyelj – folytatta aztán –, egyvalamit utálunk jobban a rómaiaknál: azt a bűdös Júdeai Népfrentot!
– Fúj! – bólogatott Frenszisz. – És a Júdeai Nemzeti Frontot is!
– És a Júdea Népe Frontot – szállt be Szten. – Szakadárok!
– Mi vagyunk a Júdea Népe Front – fordult felé rosszállóan Redzs.
– Ó... azt hittem, mi a Nemzeti Front vagyunk.
– NÉPE Front!!!!
– És mi van most a Nemzeti Fronttal, Redzs? – kérdezte Frenszisz.
– Ott ücsörög – mutatott a kérdezett a szemével egy a lelátón magányosan ülő őszes, hosszú hajjú, szakállas egyén felé.
– Szakadár! – kiáltották neki oda egyszerre, mire a Nemzeti Front félreérthetetlen mozdulattal válaszolt.
Időközben a nézők tetszését mindedig nélkülöző küzdelem tovább folytatódott a porondon. A vézna szaladt elől könnyedén szökdécselve, utána a tagbaszakadt, láthatóan egyre nehezebben emelgetve lábait. Sőt, a monstrum ebben a pillanatban megállt, elejtette kardját, és a szívéhez kapva ezt hörögte:
– Azt hiszem, szívinfarktust kaptam.
Aztán szép nyugodtan eldőlt és meghalt. A vézna – mint győztes – büszkén rázta az öklét a közönség felé.
– Fúj, milyen giccses – mondta egy néző.
– Szép volt – nyugtázta Redzs is az eseményeket, majd az új tag felé fordult. – Hogy hívnak?
– Brájen. Brájen Koen.
Redzs cinkosan nézett rá.
– Lenne egy kis munka a számodra, Brájen.

Újfent éjszaka volt. Immár másodszor ebben a könyvben. Brájen kebelét igencsak dagasztotta a jogos büszkeség, miközben fegyvereit jól magához szorítva átvágott a városon célja felé. Most megmutatja. Igenis véghez fogja vinni, amivel Redzs, a NAGY REDZS megbízta. Most már bizonyos, hogy bíznak benne. Még az a Szten vagy Loretta, vagy mi a neve is mondta, hogy elsőre senkire nem bíznak ilyen veszélyes és fontos feladatot, de vele megteszik. Hát igen. ő azonnal érezte, amikor meglátta őket a heringesnél ott a hegyen, hogy közöttük a helye, és lám, ők is észrevették ezt. És véghez is fogja vinni! Gyorsan, de óvatosan haladt. Kihasztnált minden lehetséges fedezéket. Ha elfognák a rómaiak! Ha ha! Azonnal rájönnének, milyen félelmetes és veszélyes ellenfelet csíptek meg. Micsoda örömnep lenne nekik! De vigyázni fog. őt nem fogják elkapni. Harc nélkül biztosan

nem.

Mielőtt kilépett volna a főtérre, egy pillanatra meglapult. Eddig sikerült! – gondolta, és a zsákmányra éhes fenevad tekintetével meredt a tér túloldalán magasodó hatalmas és díszes épületre. Ez volt a Helytartói Palota, a gyűlölt Róma szimbóluma, és ez volt az ő célja is ma éjszaka. Még szorosabban fogta fegyvereit, egy kis festékes vödröt meg ecsetet, és elindult a palota fala felé.

A centurió a Helytartói Palota felé vezette az őrjáratot. Az éjszakának mindig ebben a szakában ért ide a csapattal. Nagyon körültekintő volt, nagyon éber, és nagyon római. A sötétben a fal mellett világos folt mozgott. Csendben közelítették meg. Hamarosan azonosítani is tudták: egy vézna férfi, egy meghódított alattvaló pingált valamit a palota fenséges falára. Amikor a centurió hátulról a vállára csapott, a vézna alakot majd kitörte a frász.

– Mit írsz te ide? – kérdezte hivatalos szigorral a centurió. – ROMANES EUNT DOMUS – betűzte. Majd félig-meddig csodálkozva lefordította. – A Romanes nevűek a házba mennek?

– Azt jelenti: Menjetez haza rómaiak! – magyarázta a vézna zsidó.

– Nem! Nem azt – mondta egy iskolamester hangján a centurió, és nem engedte el a hódoltatott grabancát. – Hogy van latinul a római? – kérdezte.

– Romanes – felelte készségesen a tettenért, és átkozni kezdte magában a korabeli férfi-frizura divatot, mert a szigorú katona, már a pajeszt fogta.

– Tehát? – vizsgáztatta tovább a tiszt.

– Anus.

– Többes szám megszólító esetén?

– Ani?

– Ro-ma-ni – szótagolta a centurió, elvette foglyától az ecsetet, és kijavította a feliratot. Aztán folyt tovább a vizsga.

– Mi ez az eunt?

– Megy.

– Ragozd csak a menni igét?

– Ire... az... eo... nem... imus... az meg eunt.

– Tehát az eunt?

– Többes szám, harmadik személy, jelen idő, kijelentő mód.

A tiszt újra megragadta a pajeszt, amit az előbb az ecset kedvéért elengedett.

– A „menjetez haza rómaiak” utasítás, tehát mit kell használni?

– Felszólító mód!

– Miszerint? – de még a válasz előtt rántott egyet a pajeszon.

– Mennyi római?

– Többes... jaj... többes: i t e!

– I T E – írta le helyesen a tudós katona.

– Domus, alany eset? Menjetez haza. Ez előre mutató ugyebár?

– Igen. Résztes eset. Jaj nem, nem résztes eset. Tárgy eset, iszonyúan tárgy eset. D O M U M, uram, ááá, domum!

– Igen. Vagyis? – A tiszt kardot rántott nyomatéku. – DOMUM! Világos?

– Igen uram.

A tiszt elengedte. Elégedetten dugta vissza hüvelyébe a kardot.

– Most pedig írd le százszor! – parancsolta.

– Igen uram, köszönöm uram – hajlongott a zsidó –, heil Cézár!

– Heil Cézár! Ha nem végzel napkeltéig, levágom a tüködet.

– Köszönöm, heil Cézár, meg minden uram, köszönöm.

Brájen már majdnem leesett a létráról, olyan fáradt volt. Éppen felkelt a nap, mikor utoljára – immár századszor – leírta, hogy DOMUM.

– Kész van – szólta le a munkát ellenőrző két légionáriusnak, akik tüstént szedegetni kezdték fegyvereiket, és indulni készültek.

– Jó – mondta az egyik búcsúzóul. – Ne merd leírni még egyszer!

Az alkotó lekászálódott a létráról, hátrébb lépett, és fájó derekát tapogatva szemlélte művét. A helytartói palota falát szinte ellepte a százszoros felszólítás: Menjetek haza rómaiak! (helyesen: Romani ite domum!). Ekkor ért oda egy másik őrjárat, és a parancsnokának nem a nyelv –, hanem a politikai érzéke volt fejlettebb.

Brájen futott, az őrjárat loholt utána. Az üldözött befordult egy sikátorba, és a pakolászó árusok között próbált egérutat nyerni. Megállt egy pillanatra, és tanácstalanul körülnézett. Ekkor egy kéz tapadt a szájára, és berántotta egy falmélyedésbe. Brájen látta, ahogy a katonák elviharzanak mellette, aztán tétován megfordult, hogy megnézze, hátha tartozik egy ember is a kézhez. A homályból a Júdea Népe Front legbájosabb harcosának, Juditnak az arca bontakozott ki.

A lyukas fakanál a falra akasztott lepedőre rajzolt térkép vonalait követte, és mivel a vége Frenszisz kezében volt, elég pontosan.

– Itt jutunk le a földalatti fűtőrendszeren keresztül – magyarázta Frenszisz. – Itt következik egy másik ülésterem. És Pilátus feleségének a hálószobája itt van. Ha elkaptuk a feleségét, tudatjuk Pilátussal, hogy a neje a kezünkben van, és átadjuk neki a követeléseinket. Kérdés? – fordult a hallgatóság felé, és visszatelepedett az elnökségi asztalhoz Redzs és Szten mellé.

Az elnökségi asztal a sötét, mocskos kis helyiségnek több mint a felét elfoglalta, tehát ne gondoljunk tömeges hallgatóságra. Kérdésük azért volt.

– Pontosan mik a követeléseink?

Redzs határozottan válaszolt.

– Pilátusnak két napot adunk, hogy lerombolja a római imperialista állam egész apparátusát, és ha nem teljesíti követelésünket, azonnal kivégezzük a nőt.

– Levágjuk a fejét? – kérdezte vidoran Metiesz, akit utoljára a kövezésnél láttunk, amelyen mint elítélt vett részt, s most otthonában látta vendégül az illegálisokat.

– Feldaraboljuk – felelte Frenszisz –, és óránként elküldünk egy darabot. Velünk nem packázhat!

– És persze rámutatunk – tódította Redzs valóban az ujjával mutogatva –, hogy őket terheli minden felelősség, ha fölaprítjuk. És azt, hogy nem fogunk engedni a huszonegyből.

Erre mindenki lelkes lett.

– Abból semmiképp! – kiáltották egyszerre, és tisztelgésükkel emelték jobb öklüket.

Redzs folytatta.

– Elvették mindenünket a nyomorultak! Kiszipolyoztak minket, és nemcsak minket. Apáinkat és apáink apáit is.

– És apáink apáinak apáit is – vette át a szót Szten. – És apáink apái apáinak apáit is!

– Jól van Szten, ne lovalld bele magad – intette Redzs.

– És mit adtak nekünk mindezért cserébe? – kérdezte, majd karját keresztbe fonva mellén, ajkán gúnyos mosollyal hátradőlt, mint aki nem vár választ.

Azonban valaki jelentkezett a hallgatóság első sorából.

– Vízvezeték.

– Mit? – kérdezte döbbenetesen Redzs.
– Vízvezetékét.
– Ó igen. Igen. Azt ők adták. Igen, ez igaz.
– És a csatornázást – hallatszott hátrábról.
– Ó, igen, a csatornázást – helyeselt most Szten, és Redzshez fordult. – Ne feledd, milyen volt a város előtte!
– Jól van – hagyta helyben Redzs –, elfogadom. A vízvezetékét meg a csatornázást. Ezt a két dolgot ők csinálták.
– És az utakat.
– Persze, nyilvánvaló, az utakat. Ez nem is vita tárgya, ugyebár. De eltekintve az utaktól, a vízvezetéktől, a csatornáktól...
– Öntözés!
– Gyógyászat!
– Oktatás!
– Jó, jó, elég volt – próbált rendet teremteni Redzs.
– És a bor!
– Igen! – emelte föl a lyukas kanalat Frenszisz. – Az tényleg nagyon hiányozna Redzs, ha elmennének a rómaiak, a bor.
– Népfürdők – tódította valaki.
– És, hogy jó a közbiztonság az utcákon este is, Redzs – mondta Szten.
Frenszisz helyeslően bólogatott.
– Nagyon jól tudják – mondta a hallgatóság felé kacsintva –, hogy kell rendet tartani. Lássuk be, csak ők képesek rá *egy ilyen* helyen, mint ez. Hö-hö.
– Jól van! – Redzs már nagyon ideges volt – De eltekintve a csatornától, gyógyásztól, oktatástól, bortól, közrendtől, öntözéstől, utaktól, vízvezetékhalózattól, MIT TETTEK A RÓMAIAK ÉRTÜNK?!?
– Békét hoztak – mondta valaki.
– Ó – legyintett Redzs – békét... DEMAGÓG!
Abban a pillanatban dörömböltek az ajtón. Az illegálisok gyakorlott mozdulatokkal rejtőztek el egyetlen pillanat alatt. Mivel azonban sehová nem lehetett elrejtőzni, ki-ki úgy oldotta meg a feladatot, ahogy jónak gondolta. Egyikük beállt egy keskeny deszka mögé, ami legalább a teste hosszanti közepét eltakarta, egy másik fejjel előre belebújt egy gyékénykosárba, hogy csak deréktól lefelé látsszon ki, Szten, példának okáért, egy fehér leplet terített a fejére, így legalább ő nem látott semmit. Metiesz megvárta amíg elkészülnek, majd unott sóhajjal az ajtó felé indult, és kántálni kezdte ilyen esetekre tartogatott szövegét.
– Szegény öregember vagyok. alig látok. Fél fülem, a sírban...
Kinyitotta az ajtót.
– Ne strapáld magad Metiesz! Judit lépett be, mögötte Brájen.
– Tiszta a levegő! – kiáltott be a szobába Metiesz. – Hol van Redzs? – kérdezte Judit az előbújó Szentől. – Redzsnek, mint főtitkárnak olyan helye volt, ahol valóban nem látszott. Az asztal alól nógatta elő Szten.
– Redzs! Redzs! Judit keres!
– Rájuk mértük az első csapást – magyarázta Judit lelkesen az előkászálódó Redzsnek.
– Felírta a szlogent? – kérdezte amaz.
– Mégpedig százszorosan – dicsekedett Judit. – Háromméteres betűkkel körben a palota falára.

– Jól van! Remek! Remek! Szükségünk van ilyen aktivistákra Brájen – Redzs főtitkári gesztussal nyújtott kezét Brájennek, majd fojtott hangon hozzátette –, de mielőtt belépsz, tudnod kell: nincs köztünk egy sem, aki ne adná életét boldogan, hogy a rómaiak kitakarodjanak az országból örökre.

– Hát... egy van... – hallatszott hátulról. Redzs odanézett. – Igen. Igen, egy van – mondta. – De egyébként szilárdak vagyunk. Velünk tartasz?

– Igen.

Abban a pillanatban, hogy Brájen oly szilárdan kimondta az igent, a fokhagymaszag, a macskahúgy csípős aromája, és a mosdatlan testek kipárolgása mellé az ünnepélyesség légköre vegyült. A férfiak és az egyetlen nő, Judit (illetve a Szten hovatarozása feletti vitát még nem zárták le) keze lassú, teátrális mozdulattal emelkedett tisztelgésre, és Redzs meghatottan mondta el a befogadó szavakat.

– Mostantól úgy fogunk hívni: *Brájen*, ami azt jelenti: *Brájen*.

Majd odafordult a tisztelgő Sztenhez.

– Mondd el neki a Pilátus Palota megtámadási tervét!

Már a csatornában lopakodtak a fáklyák pislákoló fényénél, amikor Brájen újra felidézte Szten szavait.

– Jó! A terv a következő. Ez itt a palota a Cézár téren, a kommandó egységünk a Circus Maximus felől közelíti meg az éj leple alatt, az Észak-nyugati Főcsatornán keresztül. Ha kérdezik, csatornatisztítók vagyunk, és egy konferenciára megyünk. Redzs, dicső vezérünk és a J.N.F. alapítója lesz a koordinációs konzultáns a csatorna bejáratánál, mivel ő maga nem vesz részt semmilyen terrorista akcióban, ugyanis nagyon fáj a háta.

Brájen visszaemlékezett, hogy megkérdezte Redzstől:

– Te nem is jössz velünk?

– Szolidaritás testvér! – felelte a J.N.F. megalapítója, és felülről a helyére illesztette a csatornafedelelet.

– Ó igen – rebegette akkor Brájen. – Szolidaritás testvér!

Szép pillanat volt. És bűdös.

– Ha már a csatornában leszünk – tért vissza Brájen Szten szavaihoz –, az időzítés a legfontosabb. A rómaiak lakomát rendeznek késő éjjel, tehát sietnünk kell. És ne a legjobb szándalotokban gyertek. Itt balra fordulunk, bemegyünk az Augustus Császár Emlékcsatornába. Ott egyenesen haladunk a padló alatti fűtőtérig. Épp most burkolták újra. Úgyhogy, terroristák, csak óvatosan a fegyverekkel! Így pontosan Pilátus ülésterme alá érkezünk. Itt van a római építészet gyenge pontja. De nem tökölhetünk! Mire Brájen idáig jutott, épp a gyenge pont alatt álltak. Vésni kezdték a csatorna mennyezetét. Odafent ötméteres mozaikkép fedte ezt a részt. A kép egy félkönyékre támaszkodó férfit ábrázolt, akinek az ágyékát épp csak egy kis törülköző-féleség takarta. A férfi kinyújtott lábán előrehajló meztelen nőalak ült, és egyik kezével a törülköző alatt fogott valamit, de – miután a film korhatár nélkül megtekinthető – fogalmunk sincs, hogy mit. Az nem valószínű, hogy az egyik J.N.F.-s fejét, pedig amikor a vésés eredményeként a törülköző-padlódarab megemelkedett, alóla az bukkant elő.

Hőseink sorban bemásztak a terembe, és csendben lopakodni kezdtek céljuk, a helytartóné hálósobájá felé. Most is a – lopakodáshoz kifejezetten praktikus – fekete ruhákat viselték, még Brájen is. Pedig őt hirtelen válogatták be a kezdőcsapatba, mégis ügyeltek rá, hogy neki is jusson mez. Frenszisz haladt elől. A folyosó, ami a teremből nyílt, egy helyütt kiszélesedett, és egy másik teremhez értek. Frenszisz megállt mielőtt belépett volna, mögötte feltorlódtak a többiek. Mindannyian igyekeztek nagyon bátornak kinézni, de ebben a pillanatban mind arra gondoltak, mi lenne, ha a terem közepére érve hirtelen körülfogná őket egy különítmény. Júdea bizony azonnal szegényebb lenne egy

politikai irányzattal. Aztán Frenszisz gondolt valami olyasmit, ami párszáz év múlva imígyen jelent meg az amerikai dolláron: In God we trust, és megtette az első lépést. A többiek pissenés nélkül követték. Három méterrel arrébb beleütköztek egy szintén pissenés nélkül araszoló, és ugyancsak fekete ruhát viselő csapatba, akiknek viszont a szájuk előtt átkötött fekete kendő is jelezte az illegitimitást. A kendős csapat vezetője találta fel magát előbb.

– Szabad Galileáért Mozgalom – tisztelgett, azaz, karját és tenyere élet egyvonalban tartva maga előtt, saját felező tengelyét mutatta Frensziszeknek.

– Ó! A Júdea Népe Front... tisztviselői – bökött hátra a fejével emez.

– Ó!

– Ti mit csináltok? – vont a kérdőre a konkurenciát Frenszisz.

A másik közelebb hajolt, és jelentőségteljesen súgta.

– Elraboljuk Pilátus nejét, hogy teljesítsék a követeléseinket.

– Mi is.

– Mi?

– Ez a tervünk.

– Mi voltunk itt előbb!

– Ezt hogy érted?

– Előbb találtuk ki!

– Igeen? Nem!

Felháborodott morajlás hallatszott a J.N.F. soraiból.

– Oké, oké – csitította az indulatokat Frenszisz –, akkor minden követeléseitek ki van dolgozva?

– Hát persze.

– Mik azok?

– Azt nem mondom meg.

Újabb morajlás.

– Figyelj – próbálkozott a kendős –, nekünk jutott előbb eszünkbe, érted?

– Ez nem igaz!

– De igen!

Az indulatok egyre magasabbra csaptak. Kellemes felüdülés volt ez a pissenés nélküli hosszú percek után.

– Baromarcú! – így a kendős. – Mi már hónapok óta készülünk erre!

– Túl kevés idő az nektek, csigaképű! – kontrázott Frenszisz, mire a kendős a mutatójával a jobb szemébe bökött. Botok emelkedtek a magasba mindkét oldalon.

– Testvéreim! – Brájen igyekezett túlkiabálni a küzdőket. – Együtt kell harcolnunk! Nem egymással kell harcolnunk, inkább össze kell fogunk! Hiszen van közös ellenség!

Ez hatott.

– A JÚDEAI NEMZETI FRONT! – kiáltották egységesen és összefogva.

– Nem, nem! – hadonászott Brájen – a rómaiak!

– Ja, ja. Igen. A rómaiak. Tényleg – hallatszott innen is, onnan is mindkét csapatból.

– Vigyázzatok! – kiáltotta valaki. Egy római őr lépdelt az árkádok alatt.

Csend lett. Még a lélegzetüket is visszatartották. Az őr szerencsére elhaladt előttük anélkül, hogy feléjük pillantott volna.

– Na, hol is tartottunk? – kérdezte a Szabad Galileáért Mozgalom vezetője.

– Be akartál nekem mosni egyet – felelte Frenszisz, és nekiugrott a másiknak.

Kitört a polgárháború. mindkét fél derekasan küzdött, csak Brájen próbálta csitítani őket, de

elsodorták. Két római katona jelent meg a terem egyik bejáratánál, és rosszálló fejcsóválással nézni kezdték a küzdelmet. Oszd meg és báméskodj! A harcosok sorra estek össze egymás csapásai alatt. Az utolsó egymást fojtogató párt Brájen próbálta meg szétválasztani, de mielőtt sikerült volna, mindkettő kidőlt. Az ellenzék színe virága ott hevert a földön. Brájen ekkor látta meg a katonákat. Aztán elsötétült előtte a világ.

Arra eszmélt, hogy lábánál fogva húzzák lefelé egy lépcsőn, ami egy csöppet sem puha. Belökték egy mocskos veremcellába, és rázárták a rácsot. Az utolsó, amit a külvilágból látott, a börtönőr mocskos, állati képe volt. Nyál csorgott a száján, és menet közben úgy mozgott, mint egy sánta gorilla. De ezt sem látta sokáig, ugyanis a börtönőr szemén köpte.

– Szemét mázlista! – hallatszott a cella mélyéről.

– Ki az? – Brájen tétován próbált körülnézni.

– Rohadt, szemét mázlista!

– Mi? – hősünk észrevette társát. Öreg, hosszúszakállas rab volt, a falról lógott lefelé.

– Igazi kis csókos – rikácsolta a sorstárs –, foglár kedvence!

– Ezt hogy érted? – kérdezte Brájen elképedve.

– Biztos megkented egy pár sékellel, mi?

– Hogy én megkentem? Te is láttad, hogy pofán köpött.

– Ó, mit nem adnék azért, ha egyszer jól pofán köpnének! Néha arról álmodom éjszakánként, hogy végre jól pofán köpnek.

Brájen nem hagyta annyiban.

– Azért nem bántak velem olyan barátságosan – bizonygatta. – Megbéklyóztak.

– Mennybe mennék, ha megadatna, hogy megbéklyóznak egy órácskára. Biztosan azt hiszik, hogy a te seggedből jön a napfény, fiacskám.

Az öregnek csúnya, rikácsoló hangja volt. Brájent az anyjára emlékeztette.

– Szállj le rólam! – vágott vissza –, sokat szívtam már!

– Még hogy sokat szívtál! Én öt éve vagyok itt, és csak tegnap kötöttek föl szakszerűen. Ne gyere nekem ezzel!

– Jól van, jól van – adta fel Brájen. Ezzel a taktikával már otthon is megoldott néhány helyzetet.

– Biztos azt hiszik, – méltatlankodott tovább a fal lakója –, te vagy a Mindenható Úristen.

– Mit fognak csinálni velem?

– Oh! Nyilván megúszod keresztre feszítéssel.

– Keresztre feszítés? – döbrent meg a piszok mázlista.

– Igen. Megúszod.

– Megúszom keresztre feszítéssel?!?

– Aha – nyugtatta meg rabtársa – ez a legjobb, amit a rómaiak tettek értünk. Ha nem lenne keresztre feszítés, ez az ország egy nagy kupleráj lenne. Csak szögeljék fel őket!

Brájen rémülten ugrott a rács felé.

– Örség! – üvöltötte.

– Üssenek szöget a fejükbe! – tette még hozzá az öreg.

– Örség! Örség!

Az örség meg sajnos olyan, ha hívják, jön. Megjelent az állati külsejű foglár.

– Mit akarsz? – hörögte.

– Vigyenek át egy másik cellába! – könyörgött Brájen, mire az ör azonnal pofán köpte.

– Óúúú! Már megint kényeztetni! – hallatszott a falról.

– Fogd be a szád! – mordult még vissza az őr.
– Bocs. Vegyük az én esetemet! Idekötöttek öt évvel ezelőtt. Minden éjjel levesznek húsz percre, és aztán újra visszakötnek, ami igazán fair ahhoz képest, amit elkövettem. Ha semmi más, ez megtanított tisztelni a rómaiakat. És arra is, hogy nem juthatsz sehová az életben, csak ha kész vagy tisztességes munkát végezni. Tisztességes...
– Hallgass! – kiáltott rá Brájen, és még folytatta volna, de abban a pillanatban kivágódott a rács.
– Ott van – mutatott Brájenre az időközben visszatért foglár. Mögötte légionáriusok álltak.
– Pilátus látni óhajt – közölte Brájennel a parancsnok.
– Engem?!?
– Gyerünk! – Pilátus miért akarna látni engem? – kérdezte még hősünk, de már kászálódott kifelé. A légiós nem zárkózott el a tájékoztatás elől.
– Biztos tudni akarja, milyen keresztre feszítést szeretnél.
– Ha, ha, ha! – Röhögött az öreg a falon. – Ez jó volt légiós koma! Nagyon tetszik.
– Pofa be!
– Jó, jó. Nagyszerű faj ez a római. Nagyszerű!
És függött tovább.

Poncius Pilátusnak sok dolga volt. Vagy legalábbis mindig ügyelt arra, hogy úgy látszódjon. Otthon Rómában a Helytartó-Képzőben tanárai négy alappillérre építették fel a helytartói szakma lényegét. Úgymint tekintély, fegyelem, kegyetlenkedés és sok munka. És logopédus. Már mint Pilátus esetében, ugyanis beszédhibás volt. Sajnos az első négy alappillér annyira igénybevette energiáit, hogy az ötödikre már nem maradt ideje. Így is ő volt a helytartó! Úgyhogy „r”-hangok nélkül tartotta a helyet.

– Hát oda valamilyen posztmodeln képet képzeltem. Valami gólyát, vagy más madarat áblázolót – mutatott éppen a palota fogadóterme falának egy frekventált pontjára az udvari festővel társalogva, amikor a Brájent hozó különítmény belépett a terembe.

– Heil Cézár! – tisztelgett a csapatot vezető centurió, régi ismerősünk egyébként, a nyelvész.
– Heil – emelte fel jobbját kegyesen Pilátus. Ezt a szót szerette, mert nem volt benne „r” hang.
– Csupán egy túlélő maradt – referált a centurió.

Brájen két fegyveres között állt meglehetősen megilletődötten.

Pilátus megvetően mérte végig. **TEKINTÉLY!** villant át az agyán a helytartás első alapszabálya.

– Dobjátok a padlóla! – parancsolta.

– Tessék? – értetlenkedett a centurió.

– Hát, dobjátok a padlóla – ismételte Pilátus, és hozzátette: – le!

A parancsnok intésére a katonák földhöz vágták Brájent.

– Na! Mi a neved, zsidó? – lépett közelebb tartója a helynek.

– Brájen, uram.

– Blájen? Hm.

– Nem, nem! – ellenkezett a fogoly. – Brájen.

Mire kapott egy pofont a centuriótól.

– Huhuhuhú! Önélzetes a kis latol!

– Hogy micsoda? – kérdezte a tiszt

– L-a-t-o-l – artikulált Pilátus.

– Igen az, uram – a centurió továbbra sem értette, de mit vitatkozzon itt.

Főnöke egy pillanatra filozofikus hangulatba esett. Néha előfordult vele.

– Nem, nem – mondta –, önélnet, bátolság vagy inkább melészség?

– Ó – felelte a katona –, könnyen elkaptuk.

Értették egymást.

– Szóval – fordult Pilátus a fogolyhoz –, te lánktámadtál?

– Micsoda, uram? – Brájen komolyan szerette volna érteni a kérdést.

KEGYETLENKEDÉS! Emlékeztette magát Pilátus.

– Üsd meg százados, de nagyon dulván!

Brájen azonnal kapott egyet, de nagyon dulván.

– Ó! És dobjuk megint a padlóla? – készségeskedett a centurió, nagy igyekezettel alkalmazkodva gazdája beszédstílusához.

– Mi? – kérdezte a gazda.

– Dobjuk megint a *padlóla*?

– Ó, igen. Dobjátok a padlóla kéllek.

Puff.

– Na. Londa zsidó gazembel.

Brájen érezte, hogy most dőlnek el a dolgok.

– Nem vagyok zsidó – mondta –, római vagyok!

– Lómai?

– Nem, nem, rrrómai.

Pofon.

– Bah! Az apád lómai volt? Mit csinált?

– Százados volt a Jeruzsálemi Helyőrségnél!

– Tényleg? – csodálkozott Pilátus – és hogy hívták?

– Nunciusz Maximusz.

A centurió felröhögött.

– Százados! Van ilyen nevű kollégád a helyőrségnél?

– Nincs, uram.

– Ezt gyolsan lávágtad. Utánanéztél?

– Nem, uram. Azt hiszem, ez csak egy tréfa. Mint a Punciusz Grimbusz vagy a Fikusz Kukisz.

Pilátus meghökkenve nézett a centurióra.

– Miért olyan vicces a Fikusz Kukisz?

– Mert ez egy gúnynév, uram – válaszolta a százados, és nagyon vigyázott, nehogy újra elröhögje magát. Pilátus enyhe sértődöttséggel a hangjában kijelentette:

– Egy légi balátomat hívják úgy, hogy *Fikusz Kukisz*.

Kuncogás hallatszott hátulról a terem egyik vigyázzban álló őre felől. FEGYELEM! Villant át Pilátuson, ezt ma még nem gyakorolták.

– Csendet! – kiáltotta – mi ez az impeltinencia? Nagyon gyolsan gladiátorképzőben találhatod magad ilyen lohadts viselkedéssel!

– Elmehtek uram? – szúrta közbe Brájen, de Pilátus nem figyelt rá. A nevetéssel küszködő ör felé sziszegett éppen.

– Ha ezt FIKUSZ KUKISZ meghallja...

Bumm! Az őrből kirobbant a kacaj.

– Helyes, helyes! Vigyétek el! – jött azonnal a parancs.

– De hát ő csak... – próbálta menteni emberét a centurió.

– Engem nem éldekel – dühöngött a főnök. – Egy héten belül vadbalmokkaal küzdjön! Nem túlöm,

hogy a balátomat kinevesse egy közönséges katona! Prédára leső ragadozóként lépett a földön térdeplő Brájent közrefogó katonákhoz, akik igyekeztek az eddigieknél is feszesebb vigyázzba állni.

– Van még valakinek kedve kuncogni – sziszegte közlelő az egyik katona arcába –, amikor a balátom nevét kimondom – várt egy kicsit – FIKUSSSZ... – a katonák görcsösen szorították össze minden testnyílásukat – ...KUKISZ! A katonák arcán nem látszott semmi, és a hang, ami valahonnan belőlük jött is inkább halk zokogásra emlékeztette Pilátust. égy, folytatva a gyakorlatot, átlépett egy magányosan strázsáló őrhöz.

– Na és te? – lehelte egy centire az őrcsapat. – Szelinted az humolos... vagy nem..., mikor kimondom azt, hogy... – ennél a pontnál a katona beleharapott a nyelvébe, biztos ami biztos – FIKUSZ... KUKISSSSZ...?

A katona felnyögött, a nyelvtrükk hasznosnak bizonyult, de Brájen őrei felől valami bugyborékolásszerű hallatszott. Pilátus lassan közeledett hozzájuk. Testnyílásokat zárni! Jöjjen aminek jönnie kell.

– Van egy felesége is... tudjátok hogy hívják?

A két őrcsapat szerette volna azt mondani, hogy speciel ezt az egyet nem is szeretnék megtudni, de mivel megszólalniuk sem volt szabad, gyorsan átgondolták az életüket, és gondolatban elbúcsúztak szeretteiktől.

– Úgy hívják... – Pilátus erőlködött, hogy egészen pontosan ejtse még az „r” hangot is. – FOLTISSZIMA... FOLTISSZIMA FINGUSZ.

Kész! A továbbiakra nézve, nyájas olvasóm, tanulmányozd Karinthy Frigyes: Röhög az osztály című művét.

Brájen azonban nem késlekedett. Kihasználta az alkalmat, és a lándzsát-pajzsot eldobálva hahotázó örök között elillant egy oldalajtón át.

– Csönd! – üvöltött a fiókcézár. – Miezazegész? Eleven banda! Megpalancsolom, viselkedjetez lendesen! Csendet! Az egész ölségnek kuss! Fogjátok el! Fújjátok mál ki az ollotokat, és fogjátok mál el!

Alig mozdult valaki. Röhögtek. Pilátus tehetetlenül nézett körbe, és imígyen fohászkozott magában: Isteneim! Micsoda hely ez? És hogy lehet ezt ezekkel taltani?

Brájen újra menekült. Már egész jól ment neki. Felrohant egy szűk csigalépcsőn, mögötte a katonák. Ahogy felért, ugyanazzal a lendülettel lépett tovább, bele a semmibe. Ugyanis a tető úgy másfél négyzetméteres volt mindössze, és ekkora területet hamar bejár az ember, ha siet. Brájen zuhant. Kiáltása odavonzotta az egyetlen arra sétáló járókelő tekintetét. A jólöltözött férfi elszörnyedve várta a becsapódást, de Brájen nem csapódott be, tudniillik épp arra száguldott egy úrhajó (Úgy éljek! Egy ÚRHAIÓ) és hősünk abba zuhant bele. A következő pillanatban a hajó kilépett a légtérből, bele a nagy bűdös semmibe. A történet itt véget is érhetne, de nem ér véget (itt), mert az úrhajót üldözte egy másik úrhajó, és most mind kíváncsiak vagyunk, hogy mi lesz. Én is, mert én sem értem az egészet. Mindenesetre Brájen úrhajójának két fős legénysége igen ideges volt. Ezt onnan tudom, hogy bár csak egyetlen szemük volt, és azt is egy kéz tartotta, ami békaszerű fejük tetejéből nőtt ki, mégis jól láthatóan idegesen tekintettek vele ide-oda.

Pechjükre, miközben az üldözők folyamatosan lötték őket, belekerültek egy meteor-mezőbe, és indult a rally. Az egyik kanyarban a sofőr túl erősen fékezhetett, mert az úrhajó kipördült, és oldalával telibe kapott egy meteort. Aztán újra a légtér. Zuhanás.

A becsapódás helye Júdea, Jeruzsálem, Cézár tér 1., a Helytartói Palota baloldali tornya mellett, ahová Brájen amúgy is leasett volna. Az előző járókelő még ott áll és nézi, ahogy az ismeretlen izé

romjai közül kikászálódik sértetlenül az az ember, aki az előbb még repülni tanult. – A szemét mázlista... – mondja a férfi Brájennek, aki vállát felemelve jelzi, ez van, és fut tovább, mert jönnek az örök. Mi pedig fújjuk ki magunkat, mert ez nem volt semmi.

Néhány próféta-palánta gyakorolt éppen a palotához közeli vásártér emelvényein. Egy helybéli munkaközösség képviselői voltak, akik azt tervezték, hogy az általuk összegyűjtött történeteket és jóvendöléseket népszerű-tudományos formában egy kötetben jelentetik majd meg. A projekt a „Könyvek” munkacímet viselte. Gondolták, később csak eszükbe jut valami jobb. A dolog lényege az volt, hogy a sztorikat valódi hallgatóság előtt próbálták ki, a marketingesek szerint így jobban lehetett érvényesíteni a piac törvényeit már az alkotás fázisában.

– És a vadállat feje nagy lesz! – hörögte az egyik munkatárs hallgatóinak.

Testét jobbra csak a rászáradt sár takarta, haja csimbókokban lógott.

– És fekete – folytatta –, és minden egyes szeméből élő teremtmények vére fröcsög szerteszét. Aztán újra felülemelkedik majd! Jön egy háromfejű kígyó, és az egész földkerekség vakítóan kifényesedik, mint egy lakkcipő, vagy ilyesmi...

– És a démonnál leend egy kilencélű kard – mondta éppen dörgő hangon a szomszéd prófétajelölt, aki tetőtől talpig vörösbe öltözött. – Kilenc éle lesz, nem kettő, nem öt, nem hét, hanem kilenc. Azt lóbálja majd minden nyamvadék bűnös feje fölött. Akárcsak te ott, uram. A vadállat, amelyet vártál volt...

A harmadik elég tétován beszélt. Nem is volt nagyobb közönsége, mint egyetlen ember. De az ugyanolyan komoly áhítattal hallgatta, mint a másik kettőt a maguk két-három fős publikuma.

– Zebedeus jön majd a szolgájával, és azt fogják majd rebesgetni, hogy eltűntek a dolgok. És hatalmas zűrzavar lesz, hogy hol vannak valójában a dolgok. És senki nem fogja tudni, hová lettek azok a kis bigyók, meg az a furcsa kis izé raf-raffiakötőállvány, amihez hozzá voltak erősítve. És akkor majd a Barát elveszíti a barátja kalapácsát, és a Fiala nem fogja tudni, hogy hol vannak... már azok a dolgok, amiket apáik birtokoltak, mert apáik csak este rakták oda, este nyolc körül...

Ezekben a pillanatokban Brájen kezdett éppen fellélegezni. Egy sikátorban próbált átvergődni a tömegben a vásártérről kiszorult árusok sorfala között. Jó nagy kör megtételére készítette a katonákat, akik meglehetősen leszakadtak. Már majdnem biztonságban érezte magát, amikor váratlanul megpillantott néhány római katonát, akik szemben vele békésen beszélgettek. Azonnal oldalra ugrott, pontosan egy kövezéshez használatos álszakállt árusító standja elé. „Épp jókor” – gondolta, és felkapta az első álszakállt, ami a keze ügyébe került.

– Gyorsan! – lihegte az árusnak. – Mennyi?

– Mi? – kérdezte amaz.

– A nejemnek lesz – magyarázta a J.N.F. erős embere.

– Á, ó... mondjuk húsz sékel.

– Tessék – Brájen már szedte is elő a pénzt.

– Várjunk csak! – állította meg az elképedt boltos. – És az alkudozás?

– Nem, nem, nem, sietek!

Brájen megpróbálta magához húzni az árucikket, de a tulaj tartotta erősen.

– Mi az, hogy nemnemnemnem!?

– Nincs időm!

– Akkor add vissza! – döntött az árus, és kirántotta az álszakállt hősünk kezéből.

– Ne! Hát kifizettem! – méltatlankodott Brájen.

Erre már felfigyelt a boltos óriás termetű társa is, és segítőkészen fölējük magasodott.

– Nem akar alkudozni – tájékoztatta a megsértett üzletember.

– Nem akar? – kérdezte sokat sejtetően az óriás, és Brájen úgy érezte, hogy most már akar.
– Jól van. Hát, ha muszáj – egyezett bele.
– Én húzra tartom – emelte magasra az árut a boltos.
– Én annyit adtam – mondta Brájen, és vette volna el, de az árus nem hagyta.
– Azt akarod mondani, hogy ez nem ér meg *húsz sékelt!* Nem érzed a minőséget? A kecskédnek sincs ilyen!
– Akkor adok érte tizenkilencet.
– Nem, nem! – tiltakozott az ellenfél. – Csináld normálisan!
– Mi?
– Alkudozz rendesen! Ez nem ér tizenkilencet!
– Az előbb azt mondtad, hogy húzhat ér!
– Jaj, ugyan barátom! – emelte szemeit az ég felé az árus. – Gyerünk, alkudj!
Brájen elhatározta, hogy a kedvére tesz, belátta, hogy enélkül úgysem szabadul.
– Jó, jó – mondta – akkor tized.
A kalmár képe azonnal felderült. Helyeslően bólogatott Brájen felé.
– Ezt már szeretem. – Aztán felüvöltött. – *TÍÍÍZ!!!* Meg akarsz engem sérteni? Engem, akinek haldoklik a nagyanja? Tíz!?!
– Jól van – próbálta csitítani a vevő –, adok tizenegyet.
– Kezdesz belejönni – kacsintott a boltos, majd mint akinek az anyját szidják –, tizenegyet!? Jól hallottam? Tizenegyet!?! Hát nekem húzban van! Tönkre akarsz tenni?
– Tizenhét!
– Nem-nem-nem-nem-nem tizenhét!
– Tizennyolc!
– Nem-nem. Most a tizennégy jön.
Ekkor Brájen meglátta a katonákat. Hát nem rázta le őket! Gondosan kutattak a tömegben, még a pultok alá is benéztek, még a kosarakat is felforgatták. Gyorsan kell végeznie.
– Tizennégy – egyezett bele, hátha ezzel vége.
– TIZENNÉGY!- kiabált a boltos. – Te hülyéskedsz?
– Azt mondtad, ennyit mondjak! – Brájen szinte sírt.
– Jaj Istenem! – elégedetlenkedett az árus.
– Mondd meg, hogy mennyit mondjak, kérlek!
– Kínálj tizennégyet.
– Adok tizennégyet.
Az árus teátrálisan körbement az álszakállt.
– Tizennégy sékelt ajánlott EZÉRT!!!
– Tizenöt!
– Tizennégy – csapott le a boltos. – Ez az utolsó szavam. Ha agyonütnek sem engedek többet!
– Tizenhat – sírta hősünek.
– Rendben. Jó veled üzletelni – mondta a másik normális társalgási tónusban. – Tudod mit? Ezen is szívesen túladnék – mutatott fel egy igazán formás lopótököt.
– Ugyan, nem kell – mondta Brájen immár megnyugodva, hogy még egéruat nyerhet –, de azért kösz.
– Mi lesz a tizenhat sékelemmel? – állította meg a boltos.
– Én húzhat adtam.
– Igen valóban. Akkor én tartozom négyvel.
– Nem-nem, nem kell, rendben van, rendben van.

– Várj csak! Itt van valahol.

– Jól van így. Négy sékel a lopótökért.

Ezt nem kellett volna. A kereskedő újra üvölteni kezdett.

– NÉGY? A LOPÓTÖKÉRT? NÉGY!!! Hát nézd meg, ez legalább tíz sékelt ér!

– De az előbb ideadtad nekem ingyen.

– Eeegen. De megér vagy tizet!

Ebben a pillanatban felhangzott a katonák trappolása. Brájen elfehéredett.

– Jól van, jól van – egyezett bele mindenbe, és még adott pénzt az árusnak.

– Nem, nem, nem ér meg tizet. Nyilván vitatkozni fogsz. Lopótökös, adj egy ötöst! Ahá, nem halunk éhen...

De Brájen már ott szlalomozott a tömegben, egyre távolodva a rá vadászó katonáktól. Végre.

Metiesz otthonában, a J.N.F. főhadiszállásán, Redzs és társai nekiültek összegezni a Mrs. Pilátus-akció eredményeit. Szten sorolta a halottakat, az írrok írta, Redzs bólogatott.

– Dániel. Jób. Józua. Bírág és Brájen...

– És Brájen – bölintott Redzs. – Én azt javaslom, hogy mind a hét ex-testvérünket vegyük előjegyzésbe próbaidőre, mint ügyünk mártírjait.

– Csatlakozom Redzs – mondta meghatottan Szten.

– Köszönöm Loretta, kedves tőled – nyugtázta a vezér, majd emeltebb hangon elmondta az itt következő fennkölt szavakat,- TESTVÉREIM! Ne csüggedjen szívünk! Ez a totális katasztrófa nem a vég! A KEZDET! Az ő hősie haláluk egybeforraszt minket!

A pillanatnyi ünnepélyes csöndbe Metiesz hangja hasított bele.

– Riadó!

Bújás. Mindenki a helyére. Redzs az asztal alá, Szten feje a megszokott lepel mögé. Nyílik az ajtó, és Brájen lép be rajta vörös színű álszakállban (tizenhatért, plusz egy lopótök tízért).

– Helló! Metiesz! Redzs!

– Tűnj el! – szólt ki az asztal alól Redzs, majd innen is, onnan is hallatszik.

– Kopj le! Takarodj innen!

– Húzz el!

Nem hiába óvják, dörömbölés hallatszik az ajtón. Egyetlen hely marad, az erkély. Brájen hamarjában kibújik az ajtót jelképező mocskos rongy alatt az ingatag tákolmányra. Az emeletnyi mélységből foszlányokban felhallatszik a „Könyvek-projekt” munkatársainak kántálása.

– Hatalmas fenevad lesz fekete fülekkel...

„...az unokatestvére szamarát, és előhossa a szomszédból...”

– Hályogos a szemem, nem látok – nyomja a sztenderdet Metiesz és megy az ajtóhoz.

Az ajtóban jelentős létszámú eszkort élén a nyelvész centurió magasodik.

– Te vagy az Metiesz?

– Igen.

– Okunk van feltételezni, hogy a Názáreti Brájent rejtegeted, a Júdea Népe Front egyik körözött tagját.

– Én nem. Én csak egy szegény öregember vagyok. Nincs időm törvényszegőkre. A lábam már őszül, a fülem kérges, a szemem is hajlott és púpos.

– Kuss! Ostoba civil! Katonák, házkutatás!

Az eszkort bezúdul az ajtón kivont karddal, katonásan. I-II, I-II, I-II ahogy kell, egyszerre lépve. A centurió kint tartja Metieszt egy kis puhításra.

– Tudod te – kérdi fenyegető hangon –, mi jár egy ismert bűnöző rejtegetéséért a római törvények

értelmében?

– Nem.

– Kereszthalál.

– Ó!

– Kínos, mi?

– Van rosszabb is – feleli hetykén az öreg.

– Hogy érted azt, hogy van rosszabb is?

– Hát..., ha mondjuk leszúrnak.

– Leszúrnak? – A tiszt megvetően legyint. – Az egy pillanat. A kereszthalál órákig tart. Az egy SZÖRNYŰ, LASSÚ KÍNHALÁL!

– De legalább a szabad levegőn vagy.

– Aberrált – szűri a foga között a tiszt.

Az eszkort csattog kifelé. I-II, I-II, I-II, ahogy kell.

– Uram! Nem találtunk semmit.

– Azért ne aggódj! – fordul a parancsnok, arcán némi csalódottsággal, Metieszhez. – Nem most voltunk itt utoljára, perverz!

– Nagyorrú! – feleli rögtön az öreg, de szerencséje van, a centuriónak indulnia kell távolodó legényei után. Metiesz gyorsan belép a szobába.

– Hú, ez meleg volt – oldja fel a rejtőzködési parancsot.

Sorban előbújik mindenki, és Brájen is bejöhét az erkélyről.

– Sajnálom Redzs – fordul esdeklőn a vezérhez.

– Ó. Ő sajnálja! Idehossa az Ötödik Légiót a főhadiszállásra, és sajnálja. Jó. Nincs semmi baj Brájen.

Ülj le! Egyél kekszet! Érezd magad otthon TE KAKA! TE SÖTÉT AGYÚ KROKODIL!

Ám a vezéri szózatot újabb dörömbölés szakítja meg. Bújás... erkély...

„...a sáskának formája pedig hasonló...”

Metiesz megy.

– A lábaim öregek és bénák, a két fülem lekonyul...

– Van egy hely, ami kimaradt – világosítja fel a centurió, és int a katonáknak. Mire azok I-II, I-II...

– Én csak egy szegény öregember vagyok. A szemem gyöngye, a lábam ócska, az orrom lestrapált...

– Láttál már valaha keresztre feszítést?

Metiesz vigyorog. Könnyedén.

– A keresztre feszítés sima ügy.

– Ne mondj már ilyet!

Az eszkort büszkén viharzik kifelé, az őrmester mutatja a végre meglelt bűnjelet.

– Ezt a kanalat találtuk.

– Bravó őrmester! – dicséri a parancsnok, majd jelentőségteljes arckifejezéssel Metieszhez fordul. –

Visszajövünk. Flúgos!

Metiesz belép az ajtón. Az illegálisok kezdenek előbújni. Brájen bedugja a fejét, de már rántja is vissza, mert újabb dörömbölés hallatszik. Még hallja Metiesz hangját „Nem adtál időt nekünk elbújni”, aztán zuhan.

Az erkély leszakadt.

Brájen épp az egyik projektes fejére hullott, és ott is maradt a hallgatóság közé zuhanó próbaszónok helyén. Hirtelen nem tudta, hol van, és mi történik körülötte. Jobbról-balról hullámokban jutottak el hozzá a hangok.

„...mert legjobban a sáskát...”

„...vesszőszerű vessző...”

„...kelj fel, és letörlöm a földről orrmányodat...”

Lassan derengeni kezdett neki a dolog. És amikor észrevette az alatta álló négy-öt ember rászegeződő, várakozó tekintetét, tudta, mit kell tennie.

– Ne mondjatok ítéletet senki fölött – kezdte bizonytalan hangon –, akkor fölöttetek sem ítéelkeznek.

Egy pillanatig néma csönd volt. Aztán az egyik néző tétován megkérdezte.

– Mi?

Értsük meg őket! Se vadállat, se fröcskölő vér, se kilencélű kard (nem kettő, nem öt, nem hét, hanem kilenc!), se sáska... Ráadásul Brájen effektíve belepofázott az életükbe. Nem ehhez voltak szokva, hát kérdeztek... És Brájen elismételte.

– Ne mondjatok ítéletet senki fölött, akkor fölöttetek sem ítéelkeznek.

– Fölöttem? Ó, köszönöm szépen! – húzta fel az orrát az egyik néző, és sértődötten távozott.

– De nem csak fölöttem – próbálta magyarázni hősünk –, senki fölött sem.

Egy koldus telepedett mellé az emelvényre.

– Ó, milyen szép lopótök! – mondta a koldus sóvárogva. – Mennyit kérsz a lopótökért?

Brájen odaadta neki a nevezett holmit.

– Nem kell, a tiéd lehet – mondta, majd a nézőkhöz fordult.

– Vegyük a virágokat...

– Az enyém? – hitetlenkedett a koldus. – Alkudni sem akarsz?

– Nem... ott a mezőn...

– Valami hibája van?

– Semmi. A tiéd.

– A virágokat a mezőn? – értetlenkedett valaki a publikumból.

– Vagy a madarakat – lelkesedett Brájen.

– Milyen madarakat?

– Bármelyiket.

– Miért?

Ezen Brájen is eltöprengett egy röpké pillanat erejéig.

– Hát. van nekik munkájuk? – kérdezte aztán.

– Kiknek?

– A madaraknak.

– A madaraknak *munkájuk*?

– Ennek meg mi baja van? – kérdezte egy arra haladó járókelő, fejével a szónok felé bökve.

– Szerinte a madarak potyáznak – világosította fel valaki.

– Nem! – tiltakozott Brájen. – A lényeg az, hogy a madaraknak jó, nem igaz?

– Nekik szerencsájuk van – közölte az előbbi járókelő, és beállt a hallgatóság tagjai közé.

– Igen, és nagyon kedvesek – tette hozzá a mellette álló.

– Oké – mondta Brájen –, és ti sokkal fontosabbak vagytok náluk, igaz? Akkor meg minek aggódtok?

Itt vagytok, nem?

– Csak amiatt aggódom, hogy mi bajod a madarakkal?

– Semmi bajom a madarakkal! Vegyük a virágokat!

– Most meg a virágokkal jön!

– Had beszéljen a virágokról!

– Egy sékelt adok érte – emelte fel a koldus a lopótököt.

– A tiéd.
– Kettőt – próbálkozott a koldus.
Brájen elhatározta, hogy jobban megvilágítja a dolgot közönsége számára. Úgy látszik a hippi-filozófia egy cseppet korai nekik. Talán majd a huszadik század hetvenes éveiben...
– Figyeljetek! Volt egy férfi, és volt két szolgája.
– Hogy hívták őket?
– Mi?
– Mi volt a nevük?
– Azt nem tudom – ismerte be a szónok. – Adott nekik néhány tálentomot.
– Azt nem tudod?
– Mit számít az? – próbálkozott Brájen.
– Nem tudja, hogy hívták őket!
– Jó, akkor legyen Szájmon és Garfunkel.
– Azt mondtad, hogy nem tudod!
– Ez most nem számít. Az a lényeg, hogy volt az a két szolgáló.
– Úgy tesz, mintha ezzel el lenne intézve!
– Nem, nem igaz! – védekezett hősünk. – És adott nekik... vagy hárman voltak?
– Hát, ilyen nincs!
Ez már az elégedetlenség moraja volt. A hallgatóság kezdett szétszéledni.
– Nem! Nem! Hárman voltak, és...
Egy őrző fordult be a sarkon. Brájen falfehér lett. A katonákat az ismerős centurió vezette. Ez ráismer, az biztos. Gyorsan beszélni kezdett.
– Ezt hallgassátok! Boldogok azok, akik megtérítik a szomszédjuk juhait, mert ők öröklik a szőrmét...
A katonák pont alatta álltak meg, de nem néztek fel. Valami hülye próféta karattyol odafent. Mindennapos dolog, kit érdekel? Aztán tovább indultak. Brájen addig beszélt, amíg el nem nyelte őket a tömeg.
– ...és csak... nekik... fogják... fogják adni...
A hallgatói megfordultak és visszajöttek. Amit most mondott, annak semmi értelme nem volt. Tehát azonnal érdekelni kezdte őket.
– ...nekik fogják adni...
– Mit? – kérdezte az egyik
– He? – Brájen még mindig a katonák után nézett.
– Mi az, amit adnak nekik?
– Ó, semmit – kászálódott le az ideiglenes próféta a földre.
– Mit akartál mondani?
– Semmit – mondta és elindult, hogy eltűnjön végre a térről. Az emberek igyekeztek körülfogni.
– De akartál mondani valamit! – bizonygatták neki csaknem egyszerre.
– Nem akartam. Befejeztem.
– Dehogyan fejezted be!
– Nem akartam mondani semmit, befejeztem.
– Mit nem akar elmondani? – kérdezte egy későn jövő, a nézősereg ugyanis egyre nőtt.
– Nem mondja meg.
– Talán titok?
– Biztos – mondta egy szakállas alak Brájen mellett –, különben elmondaná. Elmondaná – fordult az ex-szónokhoz.

– Hagyjatok békén!

Egy szőkes hajú nő furakodott át a tömegen, és Brájen karjába kapaszkodva kérlelni kezdte.

– Mi az a titok Talán az örök élet titka?

– Nem mondja meg – tudatták vele.

– Persze, hogy nem – magyarázta a szakállas. – Ha én tudnám az örök élet titkát, én sem mondanám meg!

– Hagyjatok békén!

Brájen kibújt közülük, és otthagya őket. A tömeg feltorlódott. Kezek nyúltak Brájen után.

– Nekem mondd el, kérlek! – kiáltott utána a szőke nő.

– Nekem! Nekem!

– Nem! Nekünk mondd el Mester! Mi voltunk itt előbb!

A szakállas nevezte először Mesternek Brájent. A tömegen végigsöpört az áhítat hulláma. A szőke nő ekkor észrevette a lopótököt a koldus kezében.

– Ez az ő töke? – kérdezte reménykedve.

– Igen. Épp most alkuszunk rá.

A nő magához kaparintotta a becses holmit, és két kezével a magasba emelve azt, fennkölt hangon kiáltotta.

– EZ ITT... *AZ Ő TÖKE!!!* Ez itt az ő töke! Mi majd visszük helyetted Mester!

Akkor vették észre, hogy Brájen már nincs ott.

– Mester?

– Elment.

– Fölemelkedett!

– Nem! – kiáltotta valaki. – Ott van!

Lázás sietséggel vették üldözőbe.

– Kapjuk el! Utána! Mester! Várj Mester, jövünk! Követünk téged! Brájen futott. Elment valahová, ahol végre egy kis nyugta lehet. Ezt nem lehet bírni! Futás közben leesett az egyik saruja. Megfordult, hogy felvegye, de szembetalálta magát az utána zúduló hívek áradatával, így hát futott tovább.

– Odass! Odass! – Észrevették a sarut.

– Jelet adott nekünk!

– Nem! Adott nekünk egy sarut!

– Rajta! – proponálta a szakállas – Kövessük a példáját! Tegyük úgy, mint ő! – Kezdett kibújni a lábbelijéből. – Emeljük föl az egyik sarut, a másikat hagyjuk a lábunk fején! Hiszen ezzel jelezte, hogy mind, akik követjük őt, így cselekedjünk.

Volt tehát egy konkrét javaslat. Már most ezzel két dolgot lehet csinálni: lehet vele egyetérteni vagy lehet ellenkezni (esetleg az ember megiszik egy korsó sört). Esetünkben azonnali hitvita bontakozott ki.

– Nem, nem! A saru annak a jele, hogy... ööö... rengeteg cipőt kell összegyűjtenünk!

– Francba a saruval! – kiáltotta a szőke hölgy. – Kövessük a tököt! – Nem! Gyűjtsük össze a cipőket! Gyerünk!

– Hagyod ezt? – kérdezte egy hölgy a mellette lelkesedő férfi karját rángatva.

– Nem! – ocsúdott fel amaz. – Ez a jel azt jelenti, hogy – mint ő – nekünk sem a testünkre kell gondolnunk, hanem az arcra és a fejre!

– Add ide a cipődet!

– Kotródj innen! Kövessük a tököt! Kövessük Jeruzsálem Szent Tökét!

– A TÖKÖM!!! – nyöszörgött valaki. Bizony, tömegben lelkesedni veszélyes.

– Emeljétek fel a szandálotokat, ahogy parancsolta nekünk!

– Nem! Ez egy saru! Egy saru!

– Nem! Ez egy szandál!

– Nem! Ez egy saru!

– Dobjátok el!

– Húzzátok fel!

– Kipucolni!

– FOGD A SARUT ÉS FUSS!

– Utánam mind, akik tökösen mondjátok magatokat!

Így aztán a tömeg két pártra szakadt: sarusokra és tökösekre. Ahogy két bolyban folytatni kezdték az üldözést, még egy próbálkozó jelentkezett.

– Állj! Tapsoljunk! Állj! Tapsoljunk! Íme, ő eljőve hozzánk! Nyíljanak meg a sírok...

Egyedül volt. A többiekből már csak két távolodó porfelhő látszott. Néhány pillanatig tétován állt, aztán megvonta a vállát, és elindult vissza a városközpont felé. Semmi baj! Mindig találni éppen elég balekot. Brájen rohant. Egy pillanatra álvillant az agyán, hogy azért ez nem volt mindig így, de elhessegette a gondolatot. Biztosan rosszul emlékszik. Szaladni necesse est! Vagy ilyesmi...

Bukdácsolva futott, mivel az egyik lábán nem volt saru. Kiérve a pusztára, egy kaptató után sziklás terepre ért. Az elszórtan heverő hatalmas köveket kerülgetve próbált egerutat nyerni üldözői elől. Azok jó futamodásnyi távolságból követték rendületlenül. Elöl a sarusok, nyomukban a tökösek. Brájen alig látott a homlokáról csorgó izzadságtól, s az utolsó pillanatban inkább a hatodik érzeke állította meg, mint a szeme. Egy mély gödör szélén torpant meg. A gödörben egy iszonyúan sovány öregember ült felhúzott lábakkal. Szegényes öltözetét, mely hosszú ősz hajából és szakállából állt, nem egészítette ki semmi. Szóval nem volt rajta ruha.

– Hé! – kiáltott le a gödörbe Brájen. – Van másik út lefelé?

Az öreg nem válaszolt, de azt sem mondhatjuk, hogy különösen értelmesen nézett volna hősünkre.

– Nincs másik ösvény a folyóhoz?

Az öreg nyögésszerű hangot hallatott, és ujjával mutogatni kezdett a szája felé.

– Segíts kérlek, muszáj valahogy...

A további magyarázatot elnyomta a közelgő üldözők zaja. Brájen nem várhatott tovább, belevetette magát a gödörbe. Egyenesen a...

– Auuuú! A lábam! A fene egye meg! – szitkozódott a gödör tulajdonosa.

– Csss! Bocsánat!

– A fene egye meg!

– Bocsánat! Csss! – fordított a sorrenden a kényszerpróféta, de ez sem hatott.

– Ne mondd azt, hogy csss! Tizennyolc év teljes némaság, és te mondd nekem, hogy csss!?

– Mi?

– Tizennyolc évig tartottam a fogadalmamat – rikácsolta az apóka –, egyetlen-egy felismerhető hangfoszlány sem hagyta el a torkomat!

– Akkor légy szíves, öt percig bírd még ki!

– Ó, most már mindegy! – kiáltotta az öreg.

Brájen azt akarta mondani, hogy éppen most nem mindegy, de az öreget nem lehetett megállítani. Kiabált, ugrált, és – sajnos – ugrálás közben folyton kilátszott a gödörből.

– Most már végre kiélhetem magam! Tizennyolc év alatt hányszor szerettem volna ordítani, énekelni, kikiáltani a nevemet! Itt vagyok, élek! HAVA NAGILA! HAVA NAGILA! Helló madarak, helló fák!

Élek! Tessék! Életben vagyok! HAVA NAGILA! HAVA NAGILA!

A havanagilából egy is elég lett volna, hogy észrevegyék őket, de így azért biztosabb volt az eredmény.

– Mester! Mester! Eljöttünk! Követtük szent cipőd nyomát!

– A sarud!

– A tököd!

– Mester! Beszélj nekünk Mester! Beszélj!

És Brájen beszélt nekik.

– Menjetek el! – mondta valaki.

– Megáldott minket! És hogyan menjünk el, Mester?

– Csak menjetek el, és hagyjatok békén!

– Adj nekünk jelet!

– Már adott nekünk jelet, hiszen ő hozott ide minket!

– Nem én hoztalak ide titeket, követtetek engem! – próbálta meg a helyes irányba terelni a beszélgetést az áhítat tárgya.

– Ó, ez csodálatos jel volt minden szempontból!

– Mester! – esedezett a sarusok vezére. – A néped mérföldeket gyalogolt, hogy veled lehessen!

Kimerültek és nem ettek semmit!

– Arról nem én tehetek, hogy nem ettek!

– Itt nincs ennivaló ezen a magas hegyen – tárta szét a kezét a fősaros.

Brájen oldalra mutatott.

– És az a finom borókabokor, az ott smafu?

Egyetlen szál bokor kornyadozott a kövek között.

– Csoda! Csoda! – olvadozott a tömeg.

A fősaros vitte a prímet.

– Megparancsolta a bokornak, hogy gyümölcsöt teremjen – szögezte le a tényállást –, és újabb borókabogyókat hozott!

– Persze, hogy borókabogyókat hozott – üvöltötte Brájen –, mivel borókabokor! Mit vártatok?

– Mutass újabb csodát! – kérte valaki, de a fősaros letorkolta.

– Ne kísérsétek őt hitetlenek! A borókabokor csodája nem elég nektek? Néhányan úgy döntöttek, hogy elég nekik, és tépni kezdték a bogyókat a bokorról.

– Az a borókabokor az enyém! – tájékoztatta a hívőket az öreg.

– Az az Isten ajándéka! – hangzott a teológiai megközelítésű válasz.

– Azt a szart eszem tizennyolc éve! Takarodjatok a kajámtól! Takarodjatok onnan mind! ANYÁDAT KÓSTOLGASD!!!

Brájen tehetetlenül állt a gödörben. Most éppenséggel jöhetett volna arra egy úrhajó, hogy elvigye innen valahová, de ekkora marhaság jó, ha egyszer előfordul egy filmben. Más megoldás pedig nem jutott eszébe.

– Uram! – hajolt be hozzá valaki – engem csúfolnak, mert kopasz a fejem teteje.

– Meggyógyultam! A Mester meggyógyított! – kiáltotta egy másik, és előlépve a tömegből messze hajította a botját.

– Hozzá sem nyúltam – szabadkozott a Mester.

– Vak voltam, de most már látok! – ujjongott a botjától megszabadult illető, és belezuhant a gödörbe.

Ha valóban látta, nagyon bátor ugrás volt. Hasas. Azért a tömegnek tetszett.

– Csodát tett! Csoda! Csodát!

– Mondd meg nekik, hogy hagyják abba! – kérlelte Brájent az öreg visszatérve a bokortól, majd

megkísérelt a tömegre hatni.

– Tizenhét évig néma voltam, míg ide nem jött!

– Csoda! Csodát tett! ő a Messiás!!!!

– Ráugrott a lábamra! – próbálkozott még az apóka.

– Az enyémmre is! – esedeztek többen. – Az enyémmre is Uram! ÉLJEN A MESSIÁS!!

Ez sok volt Brájennek

– Nem én vagyok a Messiás!

– Szerintem te vagy – mondta valaki. – Én tudom. Követtem már egy párat.

– ÉLJEN A MESSIÁS!!!

– Nem én vagyok a Messiás!!! Értsétek meg! Nem én vagyok a Messiás, fel tudjátok fogni?
TÉNYLEG NEM!!

– Csak az igazi Messiás tagadja istenségét – vette át a szót most a szőke hölgy, a tökös brigád vezetője.

– Mi? Miért? Milyen lehetőségem van még? Jó! Én vagyok a Messiás.

„Ennyi belefér”, gondolta Brájen, ha ez megoldja a helyzetet. De nem oldotta meg.

– Ő az! – kiáltották. – ő a Messiás!

– MENJETEK A PICSÁBA!

Döbbszent csend. De csak egy pillanatig.

– Hogy menjünk a picsába Uram? – kérdezte a fősaros.

– Csak menjetek – világosította fel Brájen –, és hagyjatok békén!

– Te mondtad, hogy egyék meg a borókabogyóimat! – támadt hősünknek az öreg – eltörted a lábujjamat, elrontottad a fogadalmamat, és aztán felzabáltattad velük a borókabogyóimat!

– Jaj! Ne bántson! – kiáltotta Brájen, de az öreg a torkának ugrott, és fojtogatni kezdte.

– Ő a Messiás, a Kiválasztott! – magyarázták neki.

– Nem, nem az!

– Ez egy hitetlen!

– HITETLEN!!!

– Megölni! Kínozzuk meg a hitetlent!

Ez bizonyára volt olyan jó, mint a messiásos buli, mert a tömeg azonnal ráállt. Kezek nyúltak az öreg felé mindenhol és már vitték is.

– Ne bántsátok! Tegyétek le kérlek! – kérlelte őket Brájen, de a felbőszült tömeg tojt Messiása fejére.

Azért a hirtelen jött lincshangulatnak voltak tagadhatatlan előnyei is. Brájen tökegyedül maradt. Kikászálódott a gödörből, egy darabig a távolodókat nézte, majd megfordult. A döbbenettől egy rövid pillanatig nem tudott megszólalni. A puszta közepén, alig öt méterre tőle ott állt valaki...

– Brájen!

– Judit!

Mint az amerikai filmekben. Köszönésképpen megismerték egymást.

Most képzelj magad elé, nyájas olvasó, egy halvány derengésben ébredező dombot, melynek tetején kicsiny városka szunnyad. A falak körvonalai éppen csak láthatóak. Majd képzelj mellé jobbról kedves kakasszót, balról pedig képzelj oda a felkelő nap útján azt a pillanatot, amikor a tűzgolyó éppen kibukkan a domb mögül, és vörös-arany fényében fürdeti az egész tájat. Na ilyen szépen kezdődik ez a rész. Mit szólsz?

Amikor elképzelted a kakasszót, Brájen abban a pillanatban felébredt. Egy szál sábeszdekliben aludt. Mosolyogva ébredt (Brájen, nem a sábeszdekli). Bal vállán nyugodott az édesdeden alvó Judit feje.

Brájen lassan és gyengéden lefejtette magáról bájos harcostársa karját. Nem akarta egy hirtelen mozdulattal felébreszteni azt a lányt, akivel mind mostanáig csak a rosszban osztozott, de az elmúlt éjszaka már a jóban is. Kétszer.

Mezítelenül lépett az ablakhoz, nagyokat nyújtózott, és egészségeseket szippantott a friss hajnali levegőből. Térdmagasságban megtámaszkodott az ablakpárkányon, nehogy kibukjon, és energikus mozdulattal szélesre tárta az ablakot.

– Nézzétek! Ott van! A Kiválasztott felébredt!

Úgy háromezerkétszáz szempár szegeződött hősünk leplezetlen valójára vad áhítattal. Legelöl a főtökös hölgy emelte magasra a szent szimbólumot, egy lépcsőfokkal alatta a sarusok vezére integetett, mögöttük az egész város, meg a szomszéd falu.

Brájen rémülten ugrott hátra. Bevágta az ablaktáblát, és kapkodva magára húzta a ruháját.

– Brájen! – üvöltött valaki az ajtó előtt artikulálatlan hangon – Anyám! – ismert azonnal rá a fia.

– BRÁJEN!

– Mindjárt mama! Maradj csöndben! Csss! – szólt oda a felébredő Juditnak Brájen. – Helló mama!

– Francba! – bújt be anyuci az ajtón – Ne hellómamázz itt! Mit keres itt ez a sok ember?

– Hát ők...

– Halljam, mi az istennyilára készülsz kölyök!!!

– Gondolom, nyilván csak beugrottak valamiért.

– Beugrottak? Inkább megszállták a házat! Egy tömeg van odakint!

– Tegnap délelőtt kezdtek el követni – árulkodott a hős.

– Na, majd én elintézem őket! – lépett az ablakhoz a bős anya, és kitérve az ablaktáblákat kiüvöltött az alatt várakozóknak.

– Ne kövessétek a fiamat! Hát nem szégyellitek magatokat?!

Ettől a pillanattól kezdve a tömeg minden egyes tagja tudta minden esetben, hogy éppen mit kell mondania, és egyszerre mondták azt. Lám, mit tesz, ha az ember futballmeccsen gyakorol!

– A Messiás! A Messiás! Hadd lássuk a Messiást! – kiáltották szépen, fegyelmezetten, egyszerre artikulálva.

– Kicsodát? – döbrent meg a mama.

– A Messiást!

– Nincs itt semmilyen Messiás! Isiász van a hátamon, nem Messiás! Na tűnés innen!

– BRÁJEN! BRÁJEN!

Nevezett anyukája dühödten vágta be az ablaktáblát, és svungosan fordult a fia felé.

– Na kölyök! Miben sántikálsz már megint?

– Semmiben mama – vett fel Brájen azonnal védekező pozíciót.

– Gyerünk, ki vele!

Hiába. Itt nincs értelme tagadni. „Mindenkit át lehet verni egyszer. Néhány embert át lehet verni többször is. De soha nem lehet átverni ANYUCIT!” [Késő huszadik századi intellektus, mely legtöbbször falvédőn, vagy mesterségesen patinásított, tüchtig kis fatáblácskán fordul elő.]

– Azt hiszik, én vagyok a Messiás, mama! – vallotta be Brájen.

Azonnal kapott egy pofont.

– Mi az istent mondtál nekik?

– Ő... ő... semmit, mama!

– Már megint csinálod magadnak a fesztivált?!!

– Várj! Megmagyarázom!

Anyuci gyorsan pofon vágta még egyszer, hátha valóban megmagyarázza, és akkor már nem lehet,

amikor egy édes, ugyanakkor határozott karakterű nő hang szólalt meg a háta mögött.

– Jaj ne! Hadd magyarázzam meg, Mrs. Koen!

Judit állt ott anyaszült meztelenül, arcán a politikai meggyőződés pírjával.

– A fiad egy született vezető; – kiáltotta szenvedélyesen – azok az emberek azért követik őt, mert hisznek benne, Mrs. Koen! Hiszik, hogy reményt adhat nekik! Egy új élet reményét egy új világhoz, egy jobb jövőhöz!

Brájen anyjának utoljára Nunciusz Maximusz mondott ilyeneket a jövővel kapcsolatban, csak akkor ő volt úgy öltözve, mint most a lány, tehát még idegesebb lett.

– Ki ez?!! – üvöltött dühödten a fiára.

– Ő Judit, mama. Judit, a mama – próbálta hivatalossá tenni a pillanatot Brájen, mire újra kapott egyet. Judit közéjük ugrott, hogy testével fedezze párját, de az anya dühe szerencsére újra a kint lévők felé fordult. Ugyanis...

– Hadd lássuk a Messiást! Hadd lássuk a Messiást! – hallatszott be a kórus.

A zord anya az ablaknál termett, és öklét rázta feléjük.

– Na ide hallgassatok! Ő nem a Messiás, hanem egy nagyon haszontalan fiú! És most tűnés innen!

– Ki vagy te? – kérdezte egyszerre az egész város, és a szomszéd falu.

– Megmondom. Az ő anyja vagyok!

– ÍME AZ Ő ANYJA! ÍME AZ Ő ANYJA! ÜDVÖZLÉGY BRÁJEN ANYJA! ÁLDOTT A TE MÉHEDNEK GYÜMÖLCSE! HOZSÁNNA NÉKED! MOST ÉS MINDÖRÖKKÉ!

– Ne higgyétek, hogy ezzel levestek a lábamról, úgy sem fog kijönni! És ez az utolsó szavam! Tűnjetek el!

– NEM!

– Hallottátok, mit mondtam?

– IGEN!

– Ó... értem! Hát így állunk?

– IGEN!

– Hát jól van! Egy percre láthatjátok őt, de egy pillanattal sem tovább! Megértettétek?

– IGEN!

– Biztos?

– JÓ, NEM BÁNJUK!

„Szófogadó, jó kis tömeg ez”, gondolta az asszony – és a fiához fordult.

– Jól van, hát legyen! Gyere Brájen, mondj nekik valamit!

– De mama! – szabódott hősünk.

– Hagyd már azt a walesi ringyót! – rántott egyet rajta az anyja.

– De nincs kedvem mami – szólt még vissza Brájen az ablakból, aztán a hívek felé fordult. – Jó reggelt!...

– ÁLDÁST! ÁLDÁST!

– Ne! Figyeljetelek kérések! Kérlek! Egy-két dolgot tisztáznunk kell!

– BESZÉLJ! HALLJUK MIND A KETTŐT!

– Nos... – kezdett bele Brájen – mindnyájan tévedtek! Nem kell követnetek engem! Nektek nem kell követni senkit sem! Nektek önállóan kell gondolkoznotok! Ti mind egyéniségek vagytok!!!

– IGEN. MI MIND EGYÉNISÉGEK VAGYUNK! – mondták egyszerre.

– Ti mind különbözőek vagytok!

– IGEN, MI MIND KÜLÖNBÖZŐEK VAGYUNK!

– Én nem! – kiáltotta valaki.

- Mindent magatoknak kell megoldanotok!
- IGEN, MAGUNKNAK KELL MEGOLDANUNK MINDENT!
- Pontosan – dicsérte őket Brájen.
- FOLYTASD! – kérte a kórus.
- Nem! Éppen ez a lényeg! Ne hagyjátok, hogy bárki megmondja, mit csináljatok, különben... juj!
- Elég volt! – rántotta el a szónokot fülénél fogva a mama.
- Ó! EZ NEM VOLT EGY PERC!
- De igen, annyi volt!
- NEM IGAZ! NEM VOLT ANNYI!

Az anya nem állt le vitázni holmi tömeggel.

- Hagyjátok abba, és menjetek – és ezzel lezárták tekintete a reggeli matinét. De volt valaki a tömegben, aki még nem.
- Elnézést – hallatszott egy magányos hang.
- Igen?
- Mondd csak! Te szűz vagy?
- Ó! Már megbocsáss...!
- Ezt ne vedd indiszkréciónak, de te szűz vagy?
- Szóval ez nálad nem indiszkréció? Akkor mit kérdezel, ha indiszkrét akarsz lenni? Menj a francba!
- Most már mehetünk – bólogattak egymásnak az emberek, és a tömeg oszlani kezdett. Szét.

Brájen félve lépett ki az utcára, de szerencsére az utca üres volt.

Gyanútlanul fordult be az első sikátorba, és abban a pillanatban elmerült egy, az előbbihez hasonló, de kevésbé fegyelmezett tömegben. „Nem könnyű ez a messiásság”, gondolta volna, ha hagyták volna bármire is gondolni. De nem hagyták.

– A Messiás!

– Adj egy kis pénzt!

Egyszer csak ott állt mellette Redzs, a nagy Redzs, és mintha személyi testőre lenne, rendezkedni kezdett körülötte, utat törve neki.

– Ne nyomd már azt a gyereket a gatyája korcába – lökött félre valakit az útból –, majd később megáldja! Nézd, a leprások szépen sorban állnak! Kicsit halkabban! Mindenkinek sorba kell állni! Azok az ördögtől megszállottak próbáljanak kicsit a bőrükbe féрни!

Szerencsére a nagy kavaródásban hősünknek sikerült eltűnnie, és meghúznia magát egy fehér fal takarásában. De csak néhány percig volt egyedül. Judit lépett mellé a semmiből, és réveteg tekintettel nézett a férfira.

– Brájen! Fantasztikus voltál! – mondta forrón.

– Azért te sem voltál rossz – felelte szerényen a férfi.

– Ó nem! – tiltakozott Judit. – Amit az előbb mondtál, az egészen rendkívüli.

– Ja, az?...

– Nincs szükségünk vezetőkre, igazad van. Redzs már régóta uralkodik rajtunk.

– Hát igen, de... – próbált inkább más okból közeledni hozzá Brájen. De ha egy nő el akar mondani valamit, akkor az elmondja.

– Ki kellett mondani, és te kimondtad, Brájen!

– Te nagyon vonzó vagy...!

– Ez a mi forradalmunk! Együtt valósíthatjuk meg!

– Azt hiszem... azt hiszem...

– Mind mögöttem állunk Brájen! A forradalom a te kezében van!
– Mi? – fakadt ki a leendő vezér. – Egyáltalán nem erre gondoltam!
Mint ahogy arra sem gondolt egyáltalán, ami ezután következett.
– TE MOST ISZONYÚAN LE VAGY TARTÓZTATVA BIBSI! – sziszegte egy rosszindulatú hang a fülébe. Hősünk megfordult. A nyelvészkedő centurió állt mögötte.

Brájen újra Pilátus nagytermében volt. Bár most éppen fejbe rúgták, és ez szinte mindegy, hogy milyen teremben történik az emberrel, tudniillik egyformán fáj.

Pilátus már kora reggel arra gondolt, hogy ez a mai különösen jó nap lesz: kilencvenkilenc százalék kegyetlenkedés, egy százalék kegygyakorlás. Elvégre ünnep van, vagy mi az Istenek! Ezekben a percekben éppen a bíborpalástot igazgatta rajta az udvari szabó, s a zuhanó test zaja egy pillanatra elvonta a főnök figyelmét a fenséges redőkről.

– Blájen – szólt a földön fekvő ismerős zsidóhoz a helytartói trónt tartó emelvény magasából –, te aztán lendesen lászedtél minket!

– Mi? – kérdezte Brájen, de már rúgták is újból.

– Ám ezúttal galantálom, hogy nem lógsz meg. Ólség! Van a mai napla kelesztle feszítésünk?

– Százharminckilenc uram. Külön ünnepség a Húsvét miatt.

– Juhéj!- gondolta Pilátus.. – Akkor ünnepi kölfeszítés lesz

– Jó. Akkol legyen éppen száznegyven. Szép kelek szám, ugye Kukisz?

Mosolyogva fordult egy közeli kerevet felé, melyen egy díszes bőrpáncélba öltözött úr hevert pajzánul felcsúszott harci szoknyácskában.

– Heil Cézár! – lépett most a terembe a latin szakos centurió, és az emelvény felé tartott.

– Heil! – üdvözölte Pilátus.

A tiszt jelentett.

– A tömeg egy kicsit nyugtalankodik uram, engedélyt kérek a szétosztatására!

– Oszlasd szét! – intett ki kegyesen a redők közül Júdea ura. – Bál még nem is üdvözöltem őket.

– Tudom uram, de...

– A köszöntöm a Húsvét fénypontja. A balátom, Fikusz Kukisz azért jött Lómából, hogy meghallgassa.

– Heil Cézár – tisztelgett a centurió a kerevet felé.

– Heil Szézár – jött a válasz a kerevet felől, és a marcona századparancsnok szeme fennakadt egy pillanatra. – Jaj ne! – gondolta megdöbbenés közben. – Öröm lesz itt beszélgetni... – Aztán újra Pilátushoz fordult.

– Nem gondolod uram, hogy az idén kihagyhatnád a beszédet?

– Kihagyhatnám?

– Csak azért uram, mert ma elég furcsa hangulatban vannak – intett hátra fejével a katona.

– Tudod százados, meglep, hogy egy ilyen elős félfít aggaszt ez a lálmás csülhe.

– Csak kicsit aggaszt, uram – mentegetődzött az erős férfi. Pilátus

Brájenre pillantott, és intett az öröknek.

– Vigyétek el!

– Én római vagyok! Bizonyítani is tudom! – adott még egy esélyt a dolognak Brájen, de ez nem szokott bejönni neki.

– És jól feszítsétek meg! – szólt még a zsidót rángató örök után Pilátus, és megindult az erkély felé.

– Kukisz! – hívta barátját is.

– Tényleg nem kéne uram – próbálta óvni a centurió.

– Félle az útból százados! – szólt magabiztosan a helytartó, és kilépett a szónoki erkélyre.

– Hadd menjek veled Pontiusz! – kiáltotta Kukisz. – Szegítségedre lehetek váratlan krízisz eszetén!

Redzs és közvetlen munkatársai éppen terrorista gyűlést tartottak. Miután a J.N.F. gyakorlatilag megsemmisült – mármint csak a tagság, a vezetőség megmaradt, ugyanis fájni szokott a háta –, ideje volt néhány újabb részlettel gazdagítani a csoport koncepcióját. Az elnökségi asztalt ülték körbe, és nem látszottak idegesnek ahhoz képest, hogy az egész Ötödik Légió őket kereste. Ha jön is valaki, most könnyebb lesz elbújni. Kisebb csoport, kisebb pánik. És ki jönne ma, munkaszüneti napon? Szten vezette a jegyzőkönyvet. Redzs vezette a gyűlést.

– Akkor tehát – mondta –, a négyes pont (Jó, én is tudom, hogy nem értünk ide már az egyesre, a forgalom, meg minden, de azért nem kell mindjárt a plafonon lenni)... szóval Redzs éppen azt mondta...

– A né... (És egyébként a Helytartói Palota piszok messze van a terrorista negyedtől, és én is csak ember vagyok!) Szóval a Redzs azt mondja akkor...

– Akkor tehát... (És, ha még tovább demokráciáznak itt nekem, akkor le fognak csúszni a négyesről is. Na!) Egyszóval...

– Akkor tehát az ötös... (Jó, csak vicceltem.) a négyes pont: világuralom megvalósítása öt éven belül. Frenszisz! – fordult alvezéréhez. – Te már dolgozol ezen egy ideje. (Senki többet? Mehetünk tovább? Jjjó...)

– Igen, köszönöm Redzs – mondta Frenszisz, és kezdte közzétenni kutatási eredményeit. – Hát, ami azt illeti, azt hiszem testvéreim, az öt év kicsit kevés. Hacsak össze nem zúzzuk a Római Birodalmat egy éven belül.

– Egy év... – nézett maga elé Redzs, mint aki ízlelgeti a feladatot.

– Egy év – bólogatott Frenszisz. – Be kell látnunk, ez a birodalom elég nagy és erős! Nem ülhetünk tovább a babérajainkon! Nem elég, ha csak fossuk a szót a dologról!

Szten felemelte a fejét, és a hosszú íróvesszőt is, amivel az agyagtáblára rózta a jegyzőkönyvet.

– Egyetértek! – kiáltotta. – A tettek beszélnek, nem a szavak.

Cselekednünk kell!

– Igazad van! – vette át a szót Redzs nekitüzesedve. – Ülhetünk itt egész álló nap, cseveghetünk, szónokolhatunk, okos döntéseket hozhatunk, ettől még nem megy el egy római katona sem!

– Tehát fejezzük be végre a fröcsögést, mert ennek semmi értelme, és lépünk a tettek mezejére! – javasolta Frenszisz.

– Egyetértek! – hadonászott Szten a vesszőjével. – Az egész csak időpocsékolás!

Kivágódott az ajtó. Egyszerre kapták arrafelé a fejüket, készen arra, hogy a következő pillanatban úgy tegyenek, mintha nem lennének ott. De az ajtón Judit viharzott be rettenetesen feldúlt állapotban.

– Letartóztatták Brájent! – kiáltotta melléjük érve.

– Mi? – kérdezte Redzs.

– Elhurcolták! Keresztre fogják feszíteni!

Összenéztek.

– Helyes – bólintott Redzs. – Napirenden kívül megvitatjuk.

– Mii?!?- Judit a kezét tördelte tehetetlenségében.

– Jó indítvány – csatlakozott Szten, és az íróvesszővel aláhúzta az eddigieket, majd várakozásteljesen nézett Redzsre.

– Teljesen új indítvány – szögezte le a vezér. – Legyen egy azonnali akció... – gondolkodott egy pillanatig – azonnal! Frenszisz azonban felhívta a figyelmét egy lényeges szempontra.

– Előbb meg kell szavazni!

– Persze, persze – kapott észbe Redzs –, nyilván előbb szavazni kell. Nem hajtható végre egy határozat...

– De az Isten szerelmére! – kiabált Judit. – Induljunk már!!!

– Jó, jó – intette le az első terrorista, és diktálni kezdett a jegyzőtablába. – Ennek az új információnak a fényében; amit Judit, izé, nővérünk hozott...

– Ne olyan gyorsan! – kérte Szten.

Judit tombolt.

– Redzs! Az Isten szerelmére! Ez végtelenül egyszerű. Annyit kell tennünk, hogy kimegyünk azon az ajtón, és megakadályozzuk, hogy fölszegezzék! Ez *most történik* Redzs! Nem érted, hogy ez *most történik*? NEM TUDOD FELFOGNI!?!

De csak néztek rá.

– Eh! – kiáltott fel a lány és kirohant.

– Hö-hö – vigyorgott a bizottság egy emberként, majd Redzs fogalmazta meg a közös gondolatot, ami ott vibrált a levegőben.

– No igen... Megint kitört rajta a feminizmus. Ó, bocs Loretta! – fordult Sztenhez. – Visszaolvasnád, kérlek?

Nagy volt a sürgés-forgás a Helytartói Palotához tartozó házi börtön udvarán. Halálraítéltek jöttek-mentek, a foglárók láncra vert rabokat vezetgettek szorgosan, itt-ott korbácsolás hangjai hallatszottak. Mindenki készült az ünnepre. Egy fiatal, göndör hajú tiszt próbált rendet teremteni az ünnepi zűrzavarban, nagy igyekezettel végezve a munkáját. Ez volt az első napja itt, és ugye új seprő... – Következő! – szólt oda a nagy nehezen sorba állított rabokhoz. – Kereszthalál? – kérdezte nyájas mosollyal az elé lépőtől.

– Igen.

A tiszt sorolta a tudnivalókat. Kedvesen bólogatva mindegyikhez:

– Kimész az ajtón, balra fordulsz, fogsz egy keresztet.

Mikor látta, hogy a rab érti a dolgot, biztatóan megveregette a hátát, mint egy anyuka, aki először viszi iskolába a gyereket, majd bizalommal útjára engedte. Sok még a teendő mára.

– Következő!... Kereszthalál?

– Igen.

– Jó. Kimész az ajtón, balra fordulsz, fogsz egy keresztet. Következő!... Kereszthalál?

– Ó nem. Szabadláb.

– Mi? – képedt el a katona.

– Engem elengedtek – magyarázta a fogoly. – Azt mondták, nem csináltam semmit, szabadon élhetek valahol egy kis szigeten.

– Huú! – örült a tisztcske. – Az nagyon jópofa dolog. Hát akkor eredj!

– Nem – nevetett rá a rab. – Én csak ugrattalak. Valójában kereszthalál.

– Ó, már értem! Nagyszerű! Nagyon jó, nagyon jó! Hát, kimész az ajtón...

– Igen tudom. Ki az ajtón, balra fordulok, fogok egy keresztet.

– Nagyon jó – helyeselt a légionárius –, kösz' szépen. Kereszthalál? – fordult a következőhöz.

– Igen.

– Jó...

– Embelek! Jeluzsálem népe! Lóma a balátotok! – Pilátus igyekezett nagyon fenséges lenni. – Baláti gesztusként, ahogy ilyenkor szokásos, szabadon engedünk egy labot a böltönből. Melyik lab

legyen a szelencsés?

Jeruzsálem népének az a része, amelyik nem volt épp ilyenkor is dolgozó kereskedő, nem volt épp akcióban, mint terrorista, nem volt kórházban fekvő beteg, nem volt fogoly, remete, próféta vagy olyan, aki épp valamelyik prófétát követi, tehát a maradék, egyenesen imádta Pilátus húsvéti szónoklatait. Sosem tartott olyan sokáig, mint szeretnék volna, de egy évre elég röhögnivalót gyűjtöttek össze ilyenkor.

– Legyen Róbert! – kiáltotta valaki, és már lehetett is röhögni.

– Ez nem vicces – sértődött meg Pilátus, aztán újra kegyes kifejezés ült ki arcára. – Akkol elelesztjük

Lóbeltet – jelentette ki.

– Uram! Nincs Róbert nevű foglyunk – súgta neki a centurió.

– Hogy?

– Nincsen Róbert nevű foglyunk uram.

– Ó! Sajnos nincsen Lóbeltünk – fejezte ki sajnálatát a tömegnek a helytartó.

– Jó. Akkor legyen Redford! – javasolta valaki odalentről.

– Százados! Miélt löhögnek ezek ennyile?

– Ez csak valami zsidó vicc uram.

– Nem lajtam löhögnek?

– Dehogy uram!

– Nagyon jó. Szabadon elesztem Ledfoldot!

– Redford nevű foglyunk sincs uram!

Pilátus egészen csalódott volt.

– Se Lóbelt, se Ledfold...

– Sajnálom – szabadkozott a centurió.

Pilátus mindenképpen túl akart lenni a rendes évi jócselekedeten, amilyen gyorsan csak lehet. Aztán háromszázhatvannégy napig megint nyugi van...

– Ki ez a Lóbelt? Ki ez a Ledfold, akit mondatok? – tudakozódott népétől.

– Egy labló – hallatszott alulról.

– Szóval egy notólius bűnöző – értette meg az ünnepi szónok.

A centurió úgy érezte, hogy erre reagálnia kell.

– Még nem kaptuk el uram. – jelentette.

Pilátus végleg elbizonytalanodott.

– Egyáltalán van valaki a börtönben? – kérdezte.

– Igen uram – felelte a tiszt a lista alapján – van egy Sámsonunk.

– Sámson?

– Sámson, a szadista szatír. Szilas, a szíriai összeesküvő, számos esküszegő, szélhámos Cézáriából.

Botrány. A fél város a térdét csapkodva röhögött alant. De ekkor előugrott a barát, aki egyenesen erre az eseményre jött Rómából.

– Hadd szegítszek Pontiusz!

– Ó NE! – sóhajtotta a centurió.

– Remek ötlet Kukisz! – derült fel P.P. arca.

És segített...

– Polgárok! Itt van Számszon, a szadiszta szatír, Szilas, a szíriai összeesküvő, és még szok-szok eszküszegő, szélhámosz...

A börtönudvaron is rendben mentek a dolgok.

– Kövi!... Kereszthalál?

– Igen. – Kimész az ajtón, balra fordulsz, fogsz egy keresztet.

Brájen idegesen toporgott a sorban. Hát nem igaz, hogy itt ne lehessen értelmesen beszélgetni valakivel – gondolta. Ezek itt a világ urai, anyámnak meg egyszer volt két csirkéje, ami errefelé ugyanolyan nagy szó. Nem létezik, hogy ezek csak úgy megfeszegessék egy kollégájukat! Talán ezzel a helyes tiszttel szót lehet érteni. Látszik, hogy szívén viseli az elítéltek sorsát. Ettől egy kicsit megnyugodott. Aztán arra gondolt, hogy milyen pechje volt az elmúlt két napban, biztosan pont akkor lesz valami más dolga a tisztnek, amikor őrá kerül a sor.

Közben őrá került a sor. Na most...

– Elnézést! – lépett a katona elé, és igyekezett nem forradalmárnak látszani. – Itt valami félreértés történt...

– Egy kis türelmet kérek! – emelte fel az ujját szégyenlős mosollyal a katona, és odafordult a mellette tevékenykedő két foglár egyikéhez. – Hány fő ez eddig? A foglár odanézett, és Brájen rémülten ismerte fel benne azt az állati külsejű börtönőrt, aki a napokban kétszer már pofán köpte

– Mi? – vakkantotta az elhangzott matematikai feladványra a kérdező.

– Mennyi ember ment ki eddig? – pontosított a tiszt.

– Mi?

A katona nem értette, hogy a másik mit nem ért, de a foglár kollégája a segítségére sietett.

– U-u-ram! Ha-ha-hangosabban, k-k-kell, b-b-beszél-ni-e, me-me-me-me-rt, sü-süket, mmminttt a zá-zá-gyú.

– NA! HÁNY EMBER MENT KI EDDIG?

Most, hogy a fülébe ordítottak, a foglár státuszban szolgáló, nyáladzva dülöngélő valami szemében megjelent a felismerés szikrája, és cinkosan bárgyú vigyorral arcán, felemelt mutatóujjal határozott nemet intett.

– U-u-ram! – terelte el a tiszt figyelmét a kolléga. Megszámoltam. Ki-ki-lencven-ö-öt uram.

A tiszt felsóhajtott.

– Milyen iszonyatos vég vár rájuk, nem igaz...

– Ne-ne-nem uram. Ezeknekka a ssszemeteknek, me-meggválllltás a ke-ke-keresztre fffffeszítés!

– Nem mondhatod – kezdte törölgetni karjáról az előbbi elég hosszú „f”-hang hatását a katona –, hogy a keresztre feszítés olyan jó nekik! Iszonyú halál!

– Ó nem de-dehogy! – tiltakozott a foglár. – Ne-ne-nem olyan ssszörnyű, mi-mint amit ki-kitaláltam uram.

– Ön is kereszthalál? – fordult Brájenhez a tiszt.

– Beszélhetnék valakivel? – kérdezte hősünk reménykedve. A katona gyorsan körbenézett, hogy kivel is, de ekkor a nyáladzó valami megragadta a karját, és bizalmasan a füléhez hajolt.

– Tudom, honnan szerezhetsz, ha akarsz egyet – hörögte titokzatos képpel.

– Ne-ne-fi-törődjön ve-ve-le uram, ő sü-süket és bo-bolond.

– Hogy kapta ezt az állást? – képedt el a katona.

– Pi-pilátus kedvenc á-állata.

Türelmetlen hang szólta be az ajtón, ami után balra kellett fordulniuk az elítélteknek.

– Gyerünk már nagyorrú! Feszülten várjuk a keresztre feszítést! Nem zavar?

Brájen döbbsen ismerte fel a hang gazdájában azt az alakot, aki már a minap is nagyorrúzott a hegyen. Hogy kerül ez ide? Biztos megorrolt rá valaki. De végül is nem ér ő most rá ezen rágódni.

– Nincs itt egy ügyvéd vagy valaki? – kérdezte kétségbeesetten

– Miért, az ügyvéd számítana? – húzta fel a vállát a tiszt.

– Nem, de római vagyok.
– Adj be fellebbezést! – tanácsolta az orrszakértő az ajtóból – rengeteg időnk van!
– Kuss! – kiáltott a közbeszólóra kintről egy légionárius.
– Hülye rómaiak! – replikázott a sértett. – Semmi humorérzékük!<
– Sajnos sietnünk kell – fordult Brájenhez a tiszt. – Menj egyenesen, fordulj balra, és fogj egy keresztet! Kövi!

– Valami rosszat mondtam? – tűnt fel a röhögés Kukisznak.

– Csöndet! Ez az embel a kasztlált légió palancsnoka. Lendkívül magas langú embel Lómában!...

„Ez is megvan”, bátorította magát az ifjú tiszt, és elégedetten nézett végig a fakeresztekkel egyensúlyozó elítélteken. Nekik már könnyű! Egy kis menetelés, egy kis megfeszítés, esetleg egy-két száлка itt-ott, aztán már csak néhány óra. Na jó, a pechesebbjének pár nap. Persze az is előfordul olykor, hogy egyik-másik elítélthez eljönnek a hozzátartozók, adnak pár sékelt valamelyik örnek, az meg leszúrja vagy ilyesmi. No igen. „Néha tehetünk kivételt, hiszen nem vagyunk barbárok.” Mindenesetre neki még rengeteg a munkája.

Kicsit lámpalázás volt, amikor odaállt melléjük. Félszegen megköszörülte a torkát. Igyekezett kedves, de ugyanakkor határozott lenni.

– Kereszthalál osztag! Helló! Na...! Mi leszünk az ünnepi látványosság, ahogy átmegyünk a városon. Maradjatok együtt! Szép, egyenes sort akarok látni, három hossz távolság legyen közöttetek! És egyenletes tempót kérek! Keresztet a bal vállon visszük! És ha keményen nekifeszültök a keresztgerendának, gyorsan odaérünk. Na, jól van. Százados! – adta át a stafétabotot a kollégájának. Ezzel az alapok megvannak, aztán menet közben lehet még csiszolgatni.

– Kereszthalál osztag! – kiáltotta a százados – Nem ugrálunk!... Kereszthalál osztag! Lépés indulj! Lépés indult. Hármasszlop, kereszt a bal vállon (persze mindig van aki eltéveszti), és tessék elgyötört arcot vágni! Ahogy elhaladtak a börtön fala előtt, az egyik földszinti rácsos ablakból, Brájen számára ismerős rikácsolás hallatszott ki.

– Ti rohadt, szemét mázlisták! Mocskos mázlisták! Szemetek! Brájen egykori rabtársa volt az, most éppen fejfelé függött.

– Gyerünk, mocskos disznók! – kiáltotta a százados.

Pedig fegyelmezetten mentek. Szinte apatikusan. Talán észre se vették volna, ha valaki a lassan gyülekező nézők sorfalából valamit át akart volna nyújtani nekik, amivel esetleg enyhíthette volna szenvedéseiket. Víz, kaparós sorsjegyet, ilyesmit...

Brájen is mereven előreszegezett tekintettel haladt el egy joviális külsejű, talpig fehérbe öltözött úr előtt, aki, mivel hasztalan nyújtotta kezét hősünk felé, egy másik szerencsétlent szólított meg.

– Hadd vegyem át a terhedet, testvér! – nyúlt az elítélt keresztje után.

– Ó, köszönöm! – adta át a keresztet készségesen a volt szerencsétlen, és már futott is.

– Hé, várj! – kiáltotta a jóságos tekintetű úr.

Egy ór lépett mellé szigorú arccal.

– Mit csinálsz itt te, mi? – rivallt rá, hiszen amaz feltartotta a sort.

– Ó, ez nem az én keresztm – magyarázta a fehér ruhás, de hiába.

– Pofa be, és indulj tovább!

Ebben maradtak. Hátrébról gúnyos hang hallatszott egy másik kereszt alól.

– Hát ezt jól megjárta haver! Többet nem segítesz neki...!

Amikor Judit kiért a térre, a tömeg egy része már a földön fetrengett a röhögéstől. A lány kétségbeesetten küzdötte magát előbbre, csak mindig előbbre a szónoki erkély felé. Úgy érezte, már csak egyetlen esély maradt. Ha neki sikerül időben az erkély alá érni.

– Lendben – mondta Pilátus. – Kaptok tőlem még egy lehetőséget. De ezúttal nem alkalok hallani több Lúbenst, se Leningládót, se Ludolfot...

– Se Szpenszer Trészit – tette hozzá Kukisz.

– ...melt nem elesztünk el senkit.

Ekkor ért oda Judit. Torkaszakadtából kiáltotta az erkély felé:

– ERESZD EL BRÁJENT!

Brájennek szerencséje volt a nevével, mert a földön vonagló tömegnek azonnal megtetszett az ötlet.

– Igen-igen, az jó lesz! Ereszd el Brájent! – hallatszott mindenhol.

Pilátus azonban úgy döntött, hogy ez az utolsó csepp a kehelyben. Vele ne szórakozzanak! Ennek az átkozott helynek mégis csak ő a tartója!

– Lendben van! – jelentette ki határozottan. – Elég volt!

– Uram! – kapta fel a fejét a centurió. – Van egy Brájenünk!

– Mi?

– Épp az előbb küldted megfeszítettet.

Pilátus lelkesen integetni kezdett a tömeg felé.

– Váljanak! Váljanak! Van egy Blájenünk! Na mi lesz – nézett türelmetlenül a centurióra –, kerítsétek elő azonnal!

– Igen, uram!

A tiszt már indult is. „Ez az”, gondolta Pilátus, „most végre túl leszek rajta”. Méltóságteljes lassúsággal lépett egyet az erély széle felé, két karját felemelte, és kinyilatkoztatott.

– Hát akkol... akkol... elelesztem... BLÁJENT!!!

Nevezett nem hallotta a nevének elhangzása nyomán feltörő üdvrivalgást, ugyanis elég messze járt az előbbi események színhelyétől. Viszont a kereszt nagyon nyomta a vállát.

– Gyerünk már! Mozgás! – kiabált a százados.

Pontosan a tréfáskedvű orrszakértő mellett menetelt.

– És ha nem? – hallatszott a kereszt mellől.

– Akkor rossz lesz neked! – felelte a marcona katona.

– Na, ne mondd! Talán lemaradok a délutáni keresztre feszítésről?

– Kuss legyen! – Micsoda csapás lenne! Nem tudnék magammal mit kezdeni.

„A franc ebbe a melegbe”, gondolta a centurió, miközben rohant. Pilátus nagyon ideges lesz, ha nem sikerül időben előkeríteni azt a foglyot, az pedig szörnyű lenne. Amikor ideges, nagyon sokat beszél, és nem szabad röhögni! Csak találjon valami értelmes embert a börtönben, aki tud felvilágosítást adni. A börtön teljesen üres volt, mindössze két foglárt talált. „Remélem, ezek jók lesznek”, fohászkozott magában. A nyáladzó valami és kollégája üldögéltek ott a szokatlan csendben.

– Már elmentek? – robbant be közéjük a centurió.

Pilátus kedvenc állatának majd kétszeresére nőtt a feje az erőlködéstől, hogy meg tudjon szólalni.

– Nagy dudorok vannak rajta hátul – nyögte fel valahonnan nagyon mélyről a szavakat.

– Mi? – kérdezte zavarodottan a centurió.

– Ne-ne törődjön vvvele uram! Mert e-ez egy bo-bi-b-b-bolond uram.

– Elmentek?

A centurió nehezen türtőztette magát.

– I-i-i-igen.

– A francba! – kiáltotta a tisz, és kiviharzott az ajtón.

A dadogós kolléga arcáról eltűnt az idióta vigyor, és odafordult a másikhoz.

– Na, szóval, hol tartottunk?

– Hát, szóval, ott tartottam, hogy bekopogtam és... – felelte a másik, és most egyáltalán nem nyáladzott.

Redzs nagyot csapott az elnökségi asztalra.

– Tehát az indítványt elfogadtuk, egy tartózkodással. Azt javaslom, hogy habozás nélkül induljunk el.

Támogatjátok?

– Igen, menjünk!

– Jó, menjünk!

Szten letette az íróvesszőt, mind felugrottak és mentek...

Brájen már alig bírta vonszolni magát, nem beszélve a keresztről. Ahogy kiérték a város szélére, meglátta az alacsony domb gerincén sorjázó keresztfákat. „Rossz a kép”, gondolta, pedig csak a szemébe csorgó izzadságtól látott rosszul.

A centurió öles léptekkel haladt a szűk utcákon az eszkort élén. Sietségében egyszerűen félrelökte az útjába akadó járókelőket. Remélte, hogy csak a tempó lesz feszített, mert, ha ez a Brájen is, akkor ő mehet vissza az iskolába latint tanítani. – Rohadt rómaiak! – kérte ki magának egy fellökött helybéli. – Vigyázz a szádra! Marad még egy pár kereszt – felelte a tisz, és gondolatban hozzátette: „Legalább is egy, remélem”.

„Nem lenne ez nehéz meló”, gondolta a kereszthalál osztag századosa. Az ember bever néhány szöveget, jó, néha rávág az ujjára, olyankor kicsit többet gondol Jupiterre vagy kire, aztán az alját jól be kell támasztani a gödör szélébe, ketten támogatják a nyelét, ketten húzzák a kötelet, aztán zöttyen, és jöhet a következő. Csak közben ne pofáznának annyit ezek a szemetek!

– Na, kelj fel, nagyorrú! – adta meg a jelet a kötélhúzó katonáknak, akik rutinosan állították fel, és illesztették helyére a keresztet.

– Ezért még meglakolsz, te mocsok! – kiabálta a szépen, szakszerűen rögzített elítélt.

– Igen? – tette csípőre a kezét a százados.

– Igen! Ne aggódj! Jó az arcmemóriám! Figyelmeztetlek, szétverem a pofádat, te bűdös római paraszt!

– Pofa be, te buzi zsidó! – intette a százados atyailag.

– Kit zsidózol te itt? Nem vagyok zsidó! Szamaritánus vagyok!

– Szamaritánus? – hallatszott egy közeli keresztről. – Úgy tudtam, hogy ez egy zsidó szekció.

No nézd! Ezzel a pasival is találkoztunk már a hegyibeszédnél. Ennek a feleségénél volt napernyő. Jól van! Megvan az asszony is. Ott lóg a szomszéd kereszten.

– Nem számít – legyintett a százados –, úgymint mind megdöglötök!

A volt napernyő-tulajdonos férje nem hagyta magát.

– Lehet, hogy a rómaiaknak nem számít, de nekünk igenis számít, igaz drágám?

– Bizony ám – bólogatott buzgón a nej.

– A római megszállás alatt jogunk van szintiszta zsidó társaságban keresztre feszülni!

Arra az ötletre, hogy bármihez is joguk van, többen felkapták a fejüket.

– Külön a farizeusok, külön a szedukceusok – kontrázott egy távolabbi rögzített.

– Külön a svédek, külön a walesiek – tette hozzá egy másik.

– Külön a japánok...

A százados elvigyorodott, és felnézett a keresztekre.

– Jól van, majd mindjárt megoldjuk. Tegyük fel a kezüket azok, akik nem itt akarnak megfeszülni.

Néhányan megpróbálták, de szándékuk szöges ellentétben állt a lehetőségeikkel.

– Jó – nyugtázta az eredményt a tiszt, és elfordult. – Következő!

– Ez nem az én keresztem! – tiltakozott a fehér ruhás, mert ő volt a következő. – Csak átvetem valakitől.

– Nincs erre idő! Ne dumálj! Feküdj le!

– Nem akarok fennakadást... – szabadkozott a kárvallott rögzítés közben.

A százados közelebb lépett hozzá.

– Nézd – mondta –, ma zsúfolt napunk van. Száznegyven rabot kell még megfeszíteni.

– Legalább zsidók? – hallatszott a számonkérés az előbbi helyről.

– Befognád végre?

– Nem akarunk több samaritánust ide!

– Húzzátok!

– Ha visszajön, akkor lejöhettek? – kérdezte a fehér ruhás.

– Igen, igen, persze, lejöhetsz! – hagyta rá a százados. – Következő!

A következő Brájen volt. A katonák megragadták, és letépték róla a felsőruhát.

– Ezt nem tehetitek! – tiltakozott Nunciusz Maximusz fia – ne engedelmeskedjete!

– Én szívesen csinálom – jegyezte meg a százados.

A J.N.F. vezetősége eltökélt arckifejezéssel nyomult előre a város széle felé. Ék alakban haladtak. Ez nagyon praktikus volt a tömegben. A katonák rögzítették Brájent. Zöttyenés, és már ott is állt, illetve feszült a helyén.

– Látod? Fönn már nem is olyan rossz – szólította meg a jobboldali feszület-szomszéd.

Brájen felismerte benne az orrok méretének elkötelezett kutatóját.

– Kiszabadítanak, nem? – folytatta a sorstárs.

– Most már egy kicsit késő – feszengett Brájen.

– Nem, ne hidd! Van néhány napunk. Rengeteg időnk van. Azalatt kiszabadítanak.

– Igen?

– Persze. Engem a bátyám mindig kiszabadít. Ha húsz percnél tovább kibírja dugás nélkül.

– Mi?

– Örökké nyomja! Hol alul van, hol fölül, mint az Asszír Birodalom. Helló! Azt hiszem, jön a családod.

A világ leendő urai (öt éven belül) harcos elszántsággal léptek a kereszt elé.

– Redzs! – rebegette hősünk, és megnyugodott. – Hát mégis...

– Helló Brájen testvér! – köszöntötte a vezér.

– Kösz, hogy eljöttél, Redzs!

– Nos, úgy fair – kezdte Redzs –, ha rögtön tisztázzuk Brájen, hogy mi nem a szabadító különítmény vagyunk. Felkértek arra, hogy olvassam föl neked a következő állásfoglalást, a mozgalom megbízásából.

Papirusztekercset vett elő fekete ruhája redői közül, és hangosan olvasni kezdett.

– Mi, a Júdea Népe Front zárójel tisztjei zárójel bezár, ezennel kifejezzük neked őszinte, meleg fivéri és nővéri üdvözlötünket ma itt, mártírrá válásod alkalmából.

– Mi? – Brájen már jött volna lefelé, ezek meg itt.

– Halálad mérföldkő lesz szülőföldünk felszabadításáért folyó szakadatlan küzdelmünk útján! Amit római imperialista agresszorok ellen vívunk, akik létrehozták a csatornarendszert, gyógyászatot, utakat, oktatást, borkultúrát és a többi római találmányt, ami jobb létet biztosít a zsidó férfiaknak, nőknek és hermafroditáknak. Aláírás a J.N.F. megbízásából satöbbi...

A vezér összetekerte a papiruszt, és újra hőszűkre nézett.

– Szeretném kifejezni személyes csodálatomat mindazért, amit értünk tettél Brájen, és ami most nyilvánvalóan nehéz perceket okoz neked.

– Redzs! Most mit fogtok csinálni? – kiáltotta Brájen kétségbeesetten.

– Viszlát Brájen. És köszöni – szólt Redzs, és valamennyien a halántékukhoz emelték jobb öklüket.

Felemelő pillanat volt. Nekik.

– Oké Brájen – kacsintott rá Frenszisz –, fel a fejjel!

– Szép munka volt fiú! – dicsérte Szten távozóban, és a többiek után indult. Valamivel távolabb megálltak, de Brájen csak foszlányokat hallott a beszélgetésből. Aztán Redzs hangját hallotta: „szavazzunk!” Mind feltartották a kezüket. Aztán felé fordultak, és... dalra fakadtak emígyen, hogy...

Mert ő egy igazi mártír,
Mert ő egy igazi mártír,
Mert ő egy igazi mártír,
Ki mindig oly vidám!

– Ki mindig oly vi... – folytatta Szten, de Redzs jelezte neki, hogy nem ez jön, és tapsolni kezdett. Aztán megfordultak...

– Szemétládák! – kiáltott utánuk Brájen. – Szemetek!

– Hol van a Názáreti Brájen? Toppant eléjük a centurió az eszkorttal.

– Átkozott, rohadt szemétládák! – Brájen most semmi másra nem tudott figyelni.

– Parancsom van rá, hogy szabadon engedjem.

– MOCSKOS DISZNÓK!

– Én vagyok Názáreti Brájen! – jelentette ki a jobboldali feszülő-társ.

– Mi? – Brájen csak most figyelt fel az események alakulására.

– Igen – erősítette meg a másik –, én vagyok Názáreti Brájen. „Van Isten”, gondolta a centurió, és kiadta a parancsot.

– Szedjétek le!

– Én vagyok Názáreti Brájen! – hallatszott kissé távolabbról is.

– Én vagyok Brájen!

– Én vagyok Brájen!

– Én vagyok Brájen!

Brájen csak kapkodta a fejét. Azért ő is megkockáztatott egy énvagyokbrájent.

– Én vagyok Brájen! – kiáltotta az úr, aki a nemzetek szerinti külön megfeszülés mellett kardoskodott az imént. – És a nejem is!

– Én vagyok Brájen! – próbálkozott Brájen újfent, de a tiszt már döntött.

– Engedjétek le! – mutatott az első jelentkezőre.

– Nem! – tiltakozott amaz, de szedték lefelé kegyetlenül. – Én csak vicceltem! Nem én vagyok Brájen! Én nem vagyok Brájen! Tegyetek vissza! Hagyjatok! Én csak marhászkodtam! Csak vicc volt! Én nem ő vagyok! Csak hülyültem! Tegyetek vissza! Hülye rómaiak! Nem értik a tréfát...
Hangja egyre távolodott, ahogy a légionáriusok elvonszolták. A kereszthalál osztag századosa közömbösen szemlélte az eseményeket, mintha azt mondaná magában: úgyis visszakerülsz ide előbb-utóbb, te hülye.

Hirtelen trombita harsant. Valamennyien felkapták a fejüket. A százados értetlenül meresztette szemét egy közeli dombtetőre, ahol ebben a pillanatban marcona páncélos harcosok jelentek meg.
– A Júdeai Nemzeti Front! – hallatszott a rémült kiáltás, és a százados már értett mindent. Azonnal futni kezdett. Katonák, csatlósok, segédek mindent eldobálva menekültek.
– ITT A JÚDEAI NEMZETI FRONT!!!
– Utánam! Roham! – kiáltotta a páncélosok vezére, és a harcosok kivont karddal leözönlöttek a dombról.

Brájen mosolygott. Hol a menekülőket nézte, hol a támadókat. „Ezek igen”, gondolta, ezek tudják, hogy mit csinálnak. Lehet, hogy ezekhez kellett volna csatlakoznia? Most már mindegy. Fő, hogy vége. Hazamegy, eszik egy kis maceszt, aztán meglátja...

A támadók odaértek alá. A parancsnok biztatóan nézett Brájenre.

– Mi vagyunk a Júdeai Nemzeti Front – jelentette ki harsány hangon – ELIT ÖNGYILKOS ALAKULATA! Öngyilkos alakulat! Támadás!

Az alakulat katonái kinyitottak egy kis ablakocskát mellvértjükön, és tökéletes pontossággal szíven szúrták magukat. (Hát ez már... Azannya! – a szerző)

– Megmutattuk nekik... – hörögte még a parancsnok, aztán eldőlt ő is.

Brájen nem jutott szóhoz egy pillanatig, aztán ahhoz legalább hozzájutott.

– A hülye buzik! – csóválta a fejét értetlenül.

Judit tűnt fel a városkapuban, és Brájen felé rohant.

– Brájen! Brájen! Brájen! Brájen!

– Judit! – mosolyodott el Brájen immár teljesen megnyugodva. Megint megismerték egymást tehát. Bár Judit Brájent négyszer annyira.

– Fantasztikus vagy! – mondta a lány szerelmes lelkesedéstől áthatott hangon – Redzs elmagyarázott mindent, és azt hiszem... – itt elérzékenyült egy pillanatra –, nagyszerű amit csinálsz. Köszönöm Brájen. És sosem felejtlek el!

Megfordult és elfutott.

– Auuú! – nyüsztített Brájen. De még nem volt vége.

– Szóval itt henyélsz? – rikácsolta egy jól ismert hang. – Tudhattam volna, hogy csakis így végezheted! Ha belegondolok, hogy mennyi szeretetet és törődést pazaroltam rád! Hát így kell elbánnod szegény, öreg, beteg anyáddal, mikor fél lábbal a sírban van? Csak annyit mondok, rajta, feszítsenek meg! Engem nem érdekel! FESZÜLJ MEG!

Brájen elkeseredve nézett fűgén távolodó felmenője után. Egyre halkabban jutott el hozzá az anyai szó...

– Ezek a mai fiatalok! Csak a szex, a szipó, mi lesz ennek a vége?!

– Fel a fejfel Brájen! – hallotta hirtelen jobbról a szót Názáreti Brájen.

Az ismeretlen feszülő folytatta:

Tudod, hogy van ez...

*Mindig akadnak bosszantó ügyek,
Mik sokszor feldühítenek.
Olykor esküdözöl, olykor átkozódsz
Mikor az élet mócsingján rágódsz.
Ne morgolódj, csak fütyöréssz,
És meglátod, a végén minden jóra fordul majd.*

(És akinek ez sem elég, most egy dal jön!)

Csak nézd az élet napos oldalát!

Csak nézd az élet napos oldalát!

Ha úgy látod, hogy rohad minden,

Elfelejtet, mi van ingyen.

Csak nevetés kell,

Mosoly, ének, tánc!

Ha égig ér a gond,

Te válladat sose vond,

Csak csücsöríts a száddal és fütyülj!

És nézd az élet napos oldalát!

MINDENKI! (...a keresztéken!)

Csak nézd az élet napos oldalát!

Az élet abszurd, halál a végszó,

És földig hajolsz a függöny előtt...

Felejtsd el a bűnöket,

És röhögjél egy jót,

Élvezd ki a végső csattanót!

És nézd a halál napos oldalát!

Mielőtt még végképpen kifújsz.

Az élet nem nagy ügy,

Ha jobban megnézzük.

Hisz egy röhögés,

A halál meg egy vicc.

Az egész csak egy show,

Hát had nevéssenek!

De a végső vigyor a tiéd,

Ne feledd!

Csak nézd az élet napos oldalát!
Csak nézd az élet napos oldalát!

GYERÜNK BRÁJEN! ÜNNEPELJ!

Csak nézd az élet napos oldalát!
Csak nézd az élet napos oldalát!

Úgy sokkal egyszerűbb lesz minden!

Figyelj! Végül is mit veszíthetsz?
A semmiből jöttél, a semmibe mész,
Mit veszítettél?
SEMMIT!
A semmiből jöttünk,
A semmiből.
Tudod, ezt szokták mondani...
FEL A FEJJEL TE HÜLYE!
Tessék, látod? Itt a film vége

Mellesleg a lemez kapható az előcsarnokban.

A videó változatra ez nem érvényes!

Sonja írt egy kis dalt a végére.

Képesek voltatok fizetni ezért a baromságért?!

Öreg! Mondtam! Sose kapod vissza a pénzedet.
Ha tetszett a film, menj el és nézd meg az „La Notte-t”!

VÉGE
(ennek...)

Tartalom

- [Vége felé közeledett az éjszaka](#)
- [Júdea Kr.u. 33-ban](#)
- [Jeruzsálem – Colosseum](#)
- [Brájen újra menekült.](#)
- [Brájen újra Pilátus nagytermében volt.](#)
- [A J.N.F. vezetősége](#)